

ג'וליה קווין

"אם מעולם לא קראת רומן, התחילי כאן."

The Washington Post

NETFLIX

בהוצאת ספי זה בעיה
הסדרה המקורית של NETFLIX

ברידג'רטון

רב המכר של ה-The New York Times

ברידג'רטון

לחזר אחר מר ברידג'רטון

ג'וליה קווין

לחזר אחר מר ברידג'רטון

ספר רביעי בסדרה

מאנגלית: יפעה הדר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ג'וליה קווין
לחזר אחר מר ברידג'רטון

Julia Quinn
ROMANCING MISTER BRIDGERTON

Romancing Mister Bridgerton: "The 2nd Epilogue" copyright

© 2007 by Julie Cotler Pottinger.

Romancing Mister Bridgerton. Copyright © 2002 by Julie Cotler Pottinger.

Published by arrangement with Avon Books, an imprint of HarperCollins Publishers.

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל וגלי אבני
עורכת: תמר לנדאו
הגהות: אילת שני
קריאה אחרונה: שרון שלו
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2023 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נרפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7831-10-6 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

לנשות אייבונלופ, עמיתות וחברות
תודה לכולכן שאיפשרתן לי לדבר אתכן לאורך כל היום.
קשה לי להביע במילים עד כמה תמיכתן
וידידותכן חשובות עבורי.

ולפול, אף שהדבר הקרוב ביותר לחיזור
שתמצאו בשדה המחקר שלו הוא
הרצאה בשם "נשיקת המוות".

תודות

תודה מכל הלב לליסה קלייפאס ולסטפני לורנס, שבנדיבותן הרבה אפשרו לי לעשות שימוש בדמויותיהן.

פרולוג

בשישה באפריל, שנת 1812 – בדיוק יומיים לפני יום הולדתה
השישה-עשר – פנלופי פת'רינגטון התאהבה.

במילה אחת, זה היה מרגש. העולם רעד. ליבה ניתר. נשימתה
נעתקה. והיא יכלה לומר לעצמה, בתחושת סיפוק מסוימת, שהגבר
המדובר – קולין ברידג'רטון שמו – הרגיש בדיוק כמוה.

כלומר, לא בנוגע לאהבה. ללא ספק, הוא לא התאהב בה ב־1812
(ואף לא ב־1813, 1814, 1815 או – אוף, לעזאזל, גם לא בשנים
1816–1822 ובכל אלה שביניהן, ובטח לא בשנת 1823, הוא שהה
בחוץ לארץ כל אותה תקופה, בכל מקרה). אבל עולמו רעד, ליבו
ניתר ופנלופי ידעה ללא צל של ספק שגם נשימתו נעתקה. למשך
עשר שניות לפחות.

נפילה מגב סוס יכולה לעשות את זה לגבר.

וכך זה קרה:

היא יצאה לטייל בהייד פארק עם אימה ושתי אחיותיה המבוגרות
יותר, כשהרגישה רעד רועם תחת כפות רגליה (ראו לעיל: הקטע אודות
רעד העולם). אימה לא הקדישה לה תשומת לב רבה (היא עשתה זאת
לעיתים רחוקות), ופנלופי חמקה לרגע כדי לחזות במתרחש. נשות
פת'רינגטון האחרות היו שקועות בשיחה עם הוויקונטית ברידג'רטון
ועם בתה דפני, שזה עתה החלה את עונתה השנייה בלונדון, והעמידו
פנים שכלל לא הבחינו במהומה. הברידג'רטונים היו משפחה חשובה
ביותר, ושיחות איתם לא היו עניין של מה בכך.

כשפנלופי הלכה סביב גזע עץ עבה במיוחד, היא ראתה שני

רוכבים מתקדמים לעברה, דוהרים במהירות מטורפת, או איך שלא תרצו לתאר כסילים על גב סוסים שלא אכפת להם מביטחונם או מרווחתם. פנלופי הרגישה כיצד ליבה מאיץ בקרבה (היה קשה לשמור על קצב רגוע כשעדים להתרגשות מסוג זה, וחויץ מזה, הדבר אפשר לה לומר שליבה ניתר כשהתאבה).

ואז, באחת מאותן תהפוכות גורל בלתי מוסברות, הרוח התגברה לפתע, מעיפה את כובעה (אותו, למרבה חוסר שביעות רצונה של אימה, לא קשרה כיאות מפני שהסרט שפשף את האזור תחת סנטרה) באוויר, פוף! היישר על פניו של אחד הרוכבים.

פנלופי התנשפה בתדהמה (ונשימתה נעתקה!), ואז הגבר נפל מסוסו, ונחת בשלולית בוץ סמוכה באופן שלא היה בו שמץ אלגנטיות.

היא רצה קדימה, כמעט בלי לחשוב, צווחת-חורקת מילים שהיו אמורות לתהות לשלומו, אולם בוטאו כמו צרחה חנוקה ולא יותר. מובן שיזעם עליה, מפני שללא ספק היא זו שגרמה לנפילתו מגב סוסו וכיסתה אותו בבוץ – שני דברים שמובטח כי יכניסו ג'נטלמן למצב רוח גרוע שבגרועים. אך כשקם לבסוף על רגליו, מבריש מעליו חלק מהבוץ שדבק בגריו, הוא כלל לא התפרץ עליה. הוא לא פתח בשצף קללות, לא צעק ולא נעץ בה אפילו מבט כועס אחד.

הוא צחק.

הוא צחק.

פנלופי לא הייתה מנוסה במיוחד עם צחוקם של גברים, והמעט שהתנסתה בו לא היה מהסוג הנחמד. אבל עיניו של הגבר הזה – גוון עמוק במיוחד של ירוק – היו מלאות שמחה כשניגב כתם בוץ הממוקם באזור מביך למדי על לחיו ואמר, "אפשר להגיד שלא הייתי במיטבי, אני צודק?"

בדיוק באותו רגע פנלופי התאבה.

כשמצאה את קולה (וזה קרה, למרבה צערה, אולי שלוש שניות לפחות אחרי שכל אדם תבוני אחר היה עונה), היא אמרה, "לא, ממש לא, דווקא אני צריכה להתנצל! כובעי התעופף מראשי, ו..."

היא השתתקה כששמה לב שהוא בעצם לא התנצל, ולא הייתה כל סיבה מצידה לסתור את דבריו.

"אינ שום בעיה," הוא אמר וחיך אליה, משועשע־משהו. "אני – הו, יום טוב, דפני! לא ידעתי שאת בפארק."

פנלופי הסתובבה ומצאה את עצמה עומדת מול דפני ברידג'רטון, העומדת לצד אימה, שממיד סיננה, "מה כבר עשית, פנלופי פת'רינגטון?" ופנלופי לא הצליחה אפילו לענות כדרכה, כלום, מפני שהאמת היא שהתאונה נגרמה לגמרי באשמתה והיא עוד המשיכה ועשתה צחוק מעצמה בפני מי שהיה, מעל לכל ספק – אם לשפוט לפי הבעת פניה של אימה – רווק נחשק ביותר.

לא שאימה הייתה חושבת שלה יש סיכוי איתו. אבל לגברת פת'רינגטון היו תקוות נישואים רמות לבנותיה הבוגרות יותר. מלבד זאת, פנלופי לא 'הוצגה' עדיין בפני החברה.

אבל אם גברת פת'רינגטון התכוונה לנזוף בה שוב, הדבר לא עלה בידה, כי הוא היה דורש ממנה להסב את תשומת ליבה מבני משפחת ברידג'רטון החשובים מכול, שבשורותיהם, כפי שפנלופי מיהרה להסיק, נכלל גם הגבר המכוסה ברגעים אלו בבוץ.

"אני מקווה שבנך לא נפצע," אמרה גברת פת'רינגטון ללידי ברידג'רטון.

"בריא כשור," צייץ קולין, משמיע הערת מומחה לפני שלידי ברידג'רטון הספיקה להרעיף עליו דאגה אימהית

נערכו היכרויות, אבל שאר השיחה הייתה חסרת חשיבות, בעיקר מפני שקולין אמד במדויק ובמהירות את גברת פת'רינגטון, והכריע כי היא אם המחפשת שידוך לבנותיה. פנלופי לא הייתה מופתעת כלל כשמיהר לברוח מהמקום.

אבל הנזק כבר נעשה. פנלופי מצאה סיבה לחלום.

מאוחר יותר באותו ערב, כששחזרה במוחה את המפגש אולי בפעם האלף, התחוור לה שהיה יכול להיות נחמד אילו יכלה לומר שהתאהבה בו כשנישק את ידה לפני ריקוד, עיניו הירוקות מפזזות בשוכבות בעוד באצבעותיו אוחזות באצבעותיה בצורה הדוקה מעט יותר מהראוי. או

אולי זה יכול היה לקרות כשהוא רוכב בצורה נועזת על פני ביצה סוערת, כשהרוח (שנזכרה לעיל) אינה גורם מרתיע, בעוד הוא (או בעצם, בעוד סוסו) מתקרב והולך, כשכוונתו היחידה (של קולין, לא של הסוס) היא להתקרב אליה.

אבל לא, היא הייתה חייבת להתאהב בקולין ברידג'רטון דווקא כשנפל מסוסו, נוחת על ישבנו בתוך שלולית בוץ. זה היה לגמרי לא מקובל, ולגמרי לא רומנטי, אבל היה בזה סוג של צדק פואטי, שכן שום דבר לא יצא מזה.

למה לבזבז חיזור על אהבה שפניה יושבו ריקם? עדיף לשמור את ההיכרויות בכיזה הסוערת לאנשים שהגורל צופן להם עתיד משותף. ואם היה דבר אחד שפנלופי ידעה, אפילו אז, יומיים לפני שמלאו לה שש-עשרה, הרי הוא שעתידה אינו צופן בחובו את קולין ברידג'רטון בתפקיד הבעל.

היא פשוט לא הייתה מהטיפוסים שמושכים גבר מסוגו, והיא חששה שלעולם לא תהיה.

בעשרה באפריל, שנת 1813 – בדיוק יומיים אחרי יום הולדתה השבעה-עשר – פנלופי פת'רינגטון הוצגה לראשונה בחברה הלונדונית. היא לא רצתה בכך. היא הפצירה באימה שתניח לה לחכות שנה. היא שקלה לפחות שישה קילו יותר מהרצוי, ולפניה הייתה עדיין אותה נטייה נוראה להתמלא בכתמים כשהייתה לחוצה, כלומר פניה היו תמיד מכוסים כתמים, מפני שדבר לא הלחיץ אותה יותר מהנשף בלונדון.

היא ניסתה להזכיר לעצמה שיופי חיצוני הוא שיטחי בלבד, אבל זה לא עזר כלל כשנזפה בעצמה על שמעולם לא ידעה מה לומר לאנשים. לא היה דבר מדריך יותר מנערה מכוערת ונטולת אישיות. ובאותה שנה ראשונה בשוק הנישואים, זה בדיוק מה שפנלופי הייתה. נערה מכוערת ללא כל אישיות – נו טוב, היא חייבת לתת לעצמה קרדיט כלשהו – עם אישיות מזערית.

עמוק בפנים היא ידעה מי היא, ידעה שהיא אדם חכם ונדיב ולעיתים תכופות אפילו מצחיק, אבל איכשהו, אישיותה הצליחה תמיד ללכת לאיבוד בין ליבה ובין פיה, ותמיד, בסופו של דבר, פלטה את הדבר הלא נכון, או לעיתים קרובות, שתקה ולא אמרה דבר. ואם להפחית עוד ממידת משיכתה של פנלופי, אימה של פנלופי סירבה לאפשר לה לבחור את מלבושיה בעצמה, וכאשר לא הייתה בלבן המתבקש, אותו עטו מרבית הגבירות הצעירות (שכמובן לא החמיא לגוון עור פניה אפילו מעט), היא אולצה ללבוש צהוב ואדום וכתום, צבעים שגרמו לה להיראות פשוט זוועה. בפעם היחידה בה פנלופי העזה להציע את הצבע הירוק, גברת פת'רינגטון הניחה את ידיה על מותניה השופעים בנדיבות רבה והכריזה שהירוק מלנכולי מדי.

צהוב, הצהירה גברת פת'רינגטון, הוא צבע שמח ונערה שמחה תמצא לעצמה בעל.

פנלופי החליטה, עוד באותו רגע, שטוב תעשה אם לא תנסה להבין את הדרכים הנסתרות בהן פועל מוחה של אימה.

וכך מצאה פנלופי את עצמה לבושה צהוב וכתום ולפרקים אף אדום, גם אם צבעים אלה גרמו לה להיראות לגמרי לא שמחה, ולמעשה היו שילוב מחריד בעליל עם עיניה החומות ושיערה האדמדם. לא היה בכוחה לשנות גורל זה, והיא החליטה לחייך ולשאת את מר גורלה, וברגעים בהם חיוך היה למעלה מכוחה, עשתה כל שביכולתה ובלבד שלא תבכה בפרהסיה.

וזה מעולם לא קרה, כפי שציננה לעצמה בגאווה לא מבוטלת. ואם לא היה די בכך, 1813 הייתה השנה בה ליירי וויסלדאון המסתורית (זה היה שם העט שלה) החלה לפרסם את **חדשות החברה הגבוהה** שלוש פעמים בשבוע. העיתון בעל העמוד האחד הפך בן רגע לסנסציה. איש לא ידע מיהי אותה ליירי וויסלדאון, אבל דומה שלכולם הייתה תיאוריה. במשך שבועות – לא, בעצם חודשים – לונדון לא דיברה על דבר זולתה. העיתון חולק חינם במשך שבועיים – די זמן לגרום להתמכרות אנשי החברה הגבוהה – ולפתע הופסקה החלוקה,

ונותרו רק מחלקי העיתונים שביקשו תמורתו מחיר שערורייתי של חמישה פני לגליון.

אלא שאז איש כבר לא יכול היה לחיות ללא מנת הרכילות הכמעט־יומית, וכולם פתחו את ארנקיהם לרווחה. במקום כלשהו אישה כלשהי (ואולי, היו כאלו שהעלו השערות, גבר כלשהו) מתעשרת לאין שיעור.

מה שהבדיל את **חדשות החברה הגבוהה** של לידי וויסלדאון משאר עיתוני החברה הקודמים היה שהכותבת ציינה את שמותיהם המלאים של נשואי כתבותיה. היא לא הסתתרה מאחורי ראשי תיבות או קיצורים כמו לורד פ. או לידי ב. אם לידי וויסלדאון רצתה לכתוב על מישהו, היא ציינה את שמו המלא.

וכאשר לידי וויסלדאון רצתה לכתוב על פנלופי פת'רינגטון, היא עשתה זאת. אזכורה הראשון של פנלופי ב**חדשות החברה הגבוהה** של לידי וויסלדאון היה כדלהלן:

בשמלתה הנוראה, מיס פנלופי פת'רינגטון האומללה
נראתה כמו פרי הדר בשל יתר על המידה.

דקירה לא נעימה בכלל, זה בטוח, אבל אמת שאין להתכחש לה.
אזכורה השני בעיתון לא היה נעים יותר.

מיס פנלופי פת'רינגטון שתקה כמו דג, ואין זה פלא! דומה
שהמסכנה טבעה בין גלי שמלתה.

לא משהו שיגביר את הפופולריות שלה, חשבה פנלופי.
אבל העונה לא הייתה בכחינת אסון גמור. היו כמה אנשים שאיתם
כן הצליחה לדבר. היא הצליחה להתחבב דווקא על לידי ברידג'רטון,
מכל האנשים, ופנלופי גילתה שהיא מצליחה לעיתים קרובות לספר
לוויקונטית החביבה דברים שלעולם לא הייתה חולמת אפילו לספר
לאימה. באמצעות לידי ברידג'רטון היא פגשה את אלואיז ברידג'רטון,

אחותו הצעירה של קולין אהובה. גם לאלואיז מלאו שבע-עשרה, אבל אימה, בחוכמתה הרבה, הרשתה לה לדחות את טקס יציאתה לחברה בשנה, אף שאלואיז ניחנה ביופיים ובקסמם השופע של בני ברידג'רטון.

ובזמן שפנלופי בילתה את ימיה בחדר ההסבה הצבוע בצבעי ירוק וקרם בבית משפחת ברידג'רטון (או, לעיתים תכופות יותר למעלה, בחדר השינה של אלואיז, שם שתי הבנות צחקו וצחקו ודנו ברכילות האחרונה ברצינות תהומית), היא מצאה עצמה לעיתים נתקלת בקולין, שבגיל עשרים ושתיים עדיין לא עזב את בית המשפחה למעון רווקים משל עצמו.

אם פנלופי חשבה בעבר שהיא אהבת אותו, הרי שזה היה כאין וכאפס לעומת רגשותיה לאחר שהכירה אותו באמת. קולין ברידג'רטון היה פיקח, הוא היה מקסים, והיה בו משהו מהליצן ההולל שגורם לנשים לאבד את ראשן, אבל החשוב ביותר...

קולין ברידג'רטון היה נחמד.

נחמד. איזו מילה קטנה וטיפשית. היא אמורה להיות בנאלית, אבל איכשהו, היא התאימה לו בצורה מושלמת. איכשהו, תמיד היה לו משהו נחמד לומר לפנלופי, וכשזו אזרה לבסוף את האומץ להשיב לו (חוץ מאשר בדברי ברכה ופרידה בסיסיים ביותר), הוא הקשיב באמת. וזה רק הקל עליה בפעם הבאה.

לקראת סוף העונה, פנלופי החליטה שקולין ברידג'רטון הוא הגבר היחיד איתו היא מצליחה לנהל שיחה שלמה.

זוהי אהבה. בסדר, זוהי אהבה אהבה אהבה אהבה אהבה. חזרה מטופשת על מילים, ללא ספק, אבל זה בדיוק מה שפנלופי שירבטה על נייר מכתבים יקר באופן מגוחך, לצד המילים, "גברת קולין ברידג'רטון" ו"פנלופי ברידג'רטון" ו"קולין קולין קולין". (הדף הושלך לאש ברגע שפנלופי שמעה צעדים במסדרון.)

כמה נפלא היה להרגיש אהבה – ואפילו אהבה חד-צדדית – לאדם נחמד. זה גרם לאדם להרגיש הגיוני באופן מוחלט כל כך.

מובן שלא הפריעה העובדה שקולין, כמו כל הגברים לבית

ברידג'רטון, היה יפה תואר באופן כל יתואר. הוא ניחן בשיער הערמוני הברידג'רטוני המפורסם, בפה הרחב והמחיך הנודע של בני ברידג'רטון, בכתפיים רחבות, התנשא לגובה מטר ושמונים ושלושה סנטימטרים כמו שאר הגברים במשפחתו, והיו לקולין גם העיניים הירוקות המרהיבות ביותר שאדם כלשהו התברך בהן אי פעם. אלו היו עיניים מהסוג שמופיע ללא הרף בחלומותיה של נערה. ופנלופי חלמה וחלמה וחלמה.

באפריל 1814 פנלופי חזרה ללונדון לעונה שנייה, ואף שמשכה אותה מספר מחזרים כבשנה הקודמת (אפס), העונה לא הייתה, אם להיות כנים, גרועה כל כך. עזרה העובדה שהשילה שנים-עשר קילוגרם, ועכשיו יכלה להעיד על עצמה שהיא "עגלגלה באופן נעים לעין" ולא "מרופדת בצורה מחרידה". היא לא הייתה קרובה עדיין לרוזן הנשי הנדרש על פי צו האופנה, אבל לפחות השתנתה מספיק כדי להצדיק רכישה של מלתחה חדשה לגמרי.

לרוע המזל, אימה שוב התעקשה על צהוב, על כתום ועל הבלחים אקראיים של אדום. והפעם, ליירי וויסלדאון כתבה:

מיס פנלופי פת'רינגטון (הריקנית פחות מכל האחיות פת'רינגטון) לבשה שמלה בצבע צהוב לימוני שהותירה בפה טעם חמצמץ.

השתמע מדברים אלו כי פנלופי הייתה הנבונה ביותר מכל בנות משפחתה, על אף שהמחמאה הזאת הייתה מובלעת בהם.

אבל פנלופי לא הייתה היחידה שאוזכרה על ידי בעלת טור הרכילות חריפת הלשון. קייט שפילד כהת השיער הושוותה לנרקיס חרוך בשמלתה הצהובה, וקייט בסופו של דבר נישאה לאנתוני ברידג'רטון, אחיו הבכור של קולין, ועוד ויקונט!

אז פנלופי לא איבדה את תקוותה.

כלומר, לא לגמרי. היא ידעה שקולין לא יישא אותה לאישה, אבל לפחות הוא רקד איתה בכל אחד מן הנשפים, והוא הצחיק אותה, ומפעם לפעם היא הצליחה להצחיק אותו, והיא ידעה שתצטרך להסתפק בזה.

וכך היו חייה של פנלופי. עונתה השלישית חלפה, ואז הרביעית. שתי אחיותיה הגדולות ממנה, פרודנס ופיליפה, התחתנו סוף־סוף ועזבו את הבית. גברת פת'רינגטון עוד קיוותה שפנלופי תמצא לעצמה שידוך, נאחזת בכך שלקח לפרודנס ולפיליפה חמש עונות כדי למצוא בעל, אבל פנלופי ידעה שהיא נועדה להישאר רווקה. לא יהיה זה הוגן להינשא למישהו בעודה מאוהבת בצורה נואשת כל כך בקולין. ואולי, במחוזות הרחוקים של מוחה – בפינה רחוקה־רחוקה, דחוק מאחורי הטיות הפעלים בצרפתית שמעולם לא הצליחה לשלוט בהן ומאחורי המתמטיקה בה מעולם לא השתמשה – עדיין נותר בדל תקווה. עד אותו היום.

גם עכשיו, שבע שנים לאחר מכן, היא עדיין חשבה עליו כעל אותו היום.

היא הלכה לבית ברידג'רטון, כפי שעשתה לעיתים קרובות, כדי לשתות תה בחברת אלואיז, אימה ואחיותיה. זה היה ממש לפני שאחיה של אלואיז בנדיקט התחתן עם סופי, אלא שהוא לא ידע מיהי, וגם – טוב, זה לא שינה כלום, חוץ מהעובדה שאולי היה זה הסוד הגדול היחיד בעשור האחרון שלידי וויסלדאון מעולם לא הצליחה לחשוף. בכל מקרה, היא חצתה את המבואה ושמעה את קול צעדיה המכים במרצפות השיש בדרכה החוצה. היא סידרה את מעילה והתכוננה לצעוד את המרחק הקצר אל ביתה (ממש מעבר לפינה, אפשר להגיד) כשמעיה קולות. קולות גבריים. קולותיהם של הגברים לבית ברידג'רטון.

אלה היו שלושת האחים הבוגרים במשפחת ברידג'רטון: אנתוני, בנדיקט וקולין. הם ניהלו את אחת מאותן שיחות שמנהלים גברים, מהסוג שבו הם רוטנים המון ויורדים זה על זה. פנלופי תמיד אהבה לצפות באחים ברידג'רטון משוחחים בצורה כזו; הם היו כזו משפחה.

פנלופי ראתה אותם דרך דלת הכניסה הפתוחה, אבל לא שמעה מה הם אומרים עד שהגיעה אל סף הדלת. וכמו תמיד בחייה, התזמון שלה לא יכול היה להיות גרוע יותר, שכן הקול הראשון ששמעה היה זה של קולין, והמילים לא היו חביבות.

"...אין בכוונתי להינשא לפנלופי פת'רינגטון!"

"אה!" המילה חמקה מבין שפתיה עוד לפני שהספיקה לחשוב אפילו, והצווחה פילחה את האוויר כמו שריקה לא מכוונת.

שלושת האחים לבית ברידג'רטון הסתובבו אליה בפרצופים נחרדים בעלי הבעה זהה, ופנלופי ידעה מעבר לכל ספק שהרגע נכנסה לתוך מה שיהיו חמש הדקות הנוראות ביותר בחייה.

היא שתקה במשך זמן שהרגיש כמו נצח, ואז לבסוף, בהדרת כבוד שלא חלמה שיש לה, הישירה מבט לקולין ואמרה, "מעולם לא ביקשתי ממך שתישא אותי לאישה."

לחיי הוורודות האדימו. הוא פתח את פיו, אבל שום צליל לא בקע ממנו. ודאי הייתה זו הפעם היחידה בחייו שלא ידע מה לומר, פנלופי חשבה בשביעות רצון המלווה בציניות.

"ומעולם לא –" פנלופי הוסיפה, בולעת את רוקה במאמץ.

"מעולם לא אמרתי לאיש שאני רוצה שתציע לי נישואים."

"פנלופי," קולין הצליח לבסוף לומר, "אני כל כך מתנצל."

"אין לך על מה להתנצל," היא אמרה.

"לא," הוא התעקש, "יש לי. פגעתי ברגשותייך, ו –"

"לא ידעת שאני שם."

"ואף על פי כן –"

"אתה לא תתחתן איתי," היא אמרה בקול שנשמע מוזר וחלול

באוזניה. "זה בסדר גמור. אני לא אתחתן עם אחיך בנדיקט."

היה ברור שבנדיקט מתאמץ לא להסתכל, אבל דבריה הזקיפו את קומתו ואת אוזניו.

פנלופי קפצה את אגרופיה לצידי גופה. "זה לא פוגע ברגשותיו כשאני מודיעה שלא אתחתן איתו." היא פנתה אל בנדיקט, ממקדת בו את מבטה. "נכון, מר ברידג'רטון?"
"מובן שלא," בנדיקט הזדרז לענות.

"אז העניין סגור," היא אמרה בקול נוקשה, המומה מכך שבפעם הראשונה בחייה, הוציאה מפיה את המילים המדויקות. "לא פגענו ברגשותיו של איש. ועכשיו, אם תסלחו לי, רבותיי, אני רוצה ללכת הביתה."

שלושת הגברים מיהרו לסגת כדי לאפשר לה לעבור, והיא הייתה מצליחה להסתלק משם בלי בעיות, אלא שקולין פלט לפתע, "באת בלי משרתת?"

היא הנידה בראשה. "אני גרה ממש מעבר לפינה."

"אני יודע, אבל –"

"אני אלווה אותך," אמר אנתוני בלי שהיות.

"זה ממש לא נחוץ, אדוני."

"תרשי לי, בבקשה," הוא אמר בנימת קול שהבהירה לה שאין לה ברירה בעניין.

היא הנהנה, ושניהם יצאו לדרך במורד הרחוב. לאחר שחלפו על שלושה בתים, אנתוני אמר בצורה מכובדת באופן מוזר, "הוא לא ידע שאת שם."

פנלופי הרגישה את זוויות פיה מתהדקות – לא מתוך כעס, אלא רק מתוך לאות והשלמה. "אני יודעת," היא אמרה. "הוא לא אדם אכזרי. אני משערת שאימכם מציקה לו שיתחתן."

אנתוני הנהן. רצונה של לידי ברידג'רטון לראות את כל שמונת ילדיה נשואים באושר היה לאגדה.

"היא מחבבת אותי," אמרה פנלופי. "כלומר, אמא שלך. היא לא רואה מעבר לכך, למרבה הצער. אבל האמת היא, שאין זה משנה אם היא תחבב את כלתו של קולין."

"אני לא הייתי אומר כך," ענה אנתוני בהרהור, נשמע פחות כמו ויקונט המעורר פחד ויראה, ויותר כמו בן היודע נימוסים והליכות. "לא הייתי רוצה להתחתן עם מישהי שאימי אינה אוהבת." הוא הניד בראשו במחווה של יראה וכבוד גדולים. "היא עוצמתית."
 "אימך או אישתך?"

הוא חשב על השאלה והשתהה כמה שניות. "שתייהן."
 הם צעדו במשך כמה דקות, ואז פנלופי התפרצה, "קולין צריך לעזוב."

אנתוני בחן אותה בסקרנות. "סליחה, מה כוונתך?"
 "הוא צריך לעזוב. לטייל. הוא עדיין לא מוכן לנישואים, ואימא שלך לא תוכל לרסן את עצמה ולהפסיק ללחוץ עליו. כוונותיה טובות..." פנלופי נשכה את שפתה באימה. היא קיוותה שהוויקונט לא יחשוב שהיא בעצם מעבירה ביקורת על לידי ברידג'רטון. בעיניה, לא הייתה גבירה נעלה ממנה בכל אנגליה.

"כוונותיה של אימי טובות תמיד," אנתוני אמר בחיוך משועשע.
 "אבל אולי את צודקת. אולי כדאי שהוא יעזוב. קולין באמת אוהב לטייל. רק עכשיו חזר מוויילס."

"באמת?" פנלופי מלמלה בנימוס, כאילו שלא ידעה טוב מאוד שהוא היה בוויילס.

"הגענו," הוא אמר והניד בראשו לתשובה. "זה הבית שלך, לא?"
 "כן. תודה שליווית אותי הביתה."
 "העונג היה שלי, רק שתדעי."

פנלופי צפתה בגבו המתרחק, ואז נכנסה הביתה ובכתה.
 למחרת היום, הדיווח הבא הופיע בחדשות החברה הגבוהה של
ליידי וויסלדאון:

איזו התרגשות אתמול על מדרגות הכניסה למעונה של
 ליידי ברידג'רטון ברחוב ברטון!

ראשית, פנלופי פת'רינגטון נראתה בחברת לא אחד,
 לא שניים, אלא שלושה מהאחים ברידג'רטון, אירוע שעד

כה היה ודאי בלתי נסבל עבור הנערה המסכנה, הידועה לשמצה בביישנותה. למרבה צערה של מיס פת'רינגטון (אבל כמה צפוי), כאשר הלכה לבסוף לביתה, לוותה על ידי הוויקונט, הגבר הנשוי היחיד בחבורה. אם מיס פת'רינגטון תצליח איכשהו לגרור את אחד האחים לבית ברידג'רטון לברית הנישואים, יהיה בכך ללא ספק סימן כי העולם כפי שאנחנו מכירים אותו הגיע לקיצו; הכותבת מודה בפה מלא שלא תצליח למצוא את מקומה בעולם שכזה, ועל כן תיאלץ לוותר על משרתה בו במקום.

נראה שליירי וויסלדאון הבינה את חוסר התוחלת ברגשותיה של פנלופי לקולין.

השנים חלפו, ואיכשהו, בלי להבין זאת, פנלופי הפסיקה להיות נערה המוצגת בחברה, ומצאה את עצמה יושבת עם המלוות ומתבוננת באחותה הצעירה פליסיטי – ללא ספק האחות היחידה מבית פת'רינגטון שבורכה הן ביופי טבעי והן בקסם – נהנית מעונותיה שלה בלונדון.

קולין פיתח תאוות נדודים, והחל לבלות יותר ויותר זמן מחוץ ללונדון; נראה היה כאילו מדי כמה חודשים יצא ליעד חדש. כשהיה בעיר, תמיד שמר לפנלופי ריקוד וחיוך, ואיכשהו, היא הצליחה להעמיד פנים ששום דבר לא קרה, שמעולם לא הכריז על סלידתו ממנה בפרהסיה, שחלומותיה מעולם לא נופצו.

וכאשר היה בעיר, וזה לא קרה לעיתים קרובות מדי, נוצקה ביניהם ידידות נעימה, גם אם לא עמוקה מדי. האם רווקה בת עשרים ושמונה יכולה לקוות ליותר מכך?

אהבה נכזבת תמיד קשה, אבל פנלופי פת'רינגטון כבר הייתה רגילה אליה.

פרק 1

אימהות שדכניות מאוחדות באושרן – קולין ברידג'רטון חזר
מיוון!

לכל אותם גבירות ואדונים (בלתי מעודכנים) שרק הגיעו
העירה בשנה זו, מר ברידג'רטון הוא השלישי בשושלת
האגדית של שמונת האחים והאחיות לבית ברידג'רטון
(מכאן שמו קולין המתחיל באות השלישית באלף־בית
האנגלי; לפניו אנתוני ובנדיקט, ואחריו דפני, אלואיז,
פרנצ'סקה, גרגורי והיאסינת').

אף שלמר ברידג'רטון אין תואר אצולה באמתחתו, ואין
זה סביר שיהיה לו בעתיד (הוא השביעי בתור לרשת את
תואר הוויקונט מברידג'רטון, אחרי שני הבנים של הוויקונט
הנוכחי, בנדיקט אחיו הגדול ממנו, ושלושת בניו) הוא עדיין
נחשב לאחד הרווקים הנחשקים ביותר העונה, בשל הונו,
יופיו, גופו ומעל לכול, בשל קסמו. עם זאת, קשה לחזות
האם חיי הנישואים המאושרים יכניעו את מר ברידג'רטון
בעונה הנוכחית; הוא נמצא, ללא ספק, בגיל המתאים
לנישואים (שלושים ושלוש), אבל מעולם לא גילה עניין
ממשי באישה ממשפחה מיוחסת כלשהי, ואם לסבך את
הדברים עוד יותר, הוא מגלה נטייה מחרידה לעזוב את
לונדון בלי הודעה מוקדמת, בדרכו לאתר ייחודי כזה או
אחר.

"תראי את זה!" פורשה פת'רינגטון צווחה. "קולין ברידג'רטון חזר." פנלופי הרימה את עיניה מעבודת הרקמה שלה. אימה אחזה בידה את המהדורה האחרונה של **חדשות החברה הגבוהה של ליידי וויסלדאון** כפי שפנלופי הייתה אוחות חבל אילו הייתה תלויה מבניין. "אני יודעת," היא מלמלה.

פורשה הקדירה פנים. היא שנאה כשמישהו – לא משנה מי – יודע פיסת רכילות כלשהי לפניה. "איך הגעת לחדשות החברה הגבוהה לפניי? אמרתי לכריארלי להניח את העיתון בצד ולא לתת לאף אחד לגעת –"

"לא קראתי את זה **בוויסלדאון**," פנלופי קטעה אותה, לפני שאימה תצא לחקור את רב המשרתים האומלל, בו התעללה בלי סוף. "פליסיטי סיפרה לי. אתמול בצוהריים. היא סינת' ברידג'רטון סיפרה לה."

"אחותך מבלה זמן רב מאוד בבית ברידג'רטון."

"גם אני," פנלופי ציינה, תוהה לאן זה מוביל.

פורשה תופפה באצבעה בצד סנטרה, כפי שעשתה תמיד כשזממה או תכססה דבר מה. "קולין ברידג'רטון הגיע לגיל שבו גבר מחפש לעצמו רעיה."

פנלופי הצליחה למצמץ לפני שעיניה יצאו מחוריהן. "קולין ברידג'רטון לא עומד להתחתן עם פליסיטי!"

פורשה משכה קלות בכתפיה. "דברים מוזרים יותר כבר קרו."

"לא שראיתי," פנלופי סיננה.

"אנתוני ברידג'רטון התחתן עם ההיא, קייט שפילד, והיא הייתה

עוד פחות פופולרית ממך."

זה לא היה בדיוק נכון; פנלופי דווקא חשבה שהן עמדו על אותם שלבים נמוכים של הסולם החברתי. אבל דומה שלא היה טעם להגיד את זה לאימה, שוודאי חשבה שהחמיאה לבתה השלישית בכך שאמרה עליה שלא הייתה הבחורה הכי לא פופולרית באותה עונה.

פנלופי הרגישה את שפתיה מתהדקות. ל'מחמאות' של אימה הייתה נטייה להינעץ בגופה כמו עוקץ של צרעות.

"אל תחשבי שאני מנסה להיות ביקורתית," פורשה אמרה, נשמעת מודאגת לפתע. "האמת היא שאני שמחה שאת נשאת ריוקה. אני לכדי בעולם, אני ובנותיי, והמחשבה שאחת מכן תוכל לדאוג לי בזקנתי מנחמת אותי."

פנלופי ראתה לפתע את עתידה – זה שאימה תיארה זה עתה – לנגד עיניה, ולפתע נתקפה דחף לברוח ולהינשא למנקה הארובות. מזמן כבר השלימה עם העובדה שחייה ישועברו לרווקות נצחית, אבל איכשהו, תמיד דמיינה את עצמה יושבת על המרפסת בבית קטן ונחמד משלה. או אולי בקוטג' זעיר על שפת הים.

אבל לאחרונה פורשה מתבלת את שיחותיה באזכורים לזקנתה ולמזלה הטוב שפנלופי תוכל לדאוג לה. היא מעולם לא מזכירה את העובדה שפרודנס ופיליפה התחתנו עם גברים אמידים, ויש בידן די אמצעים לדאוג לנוחותה של אימן בכל דרך שהיא. או שהיא עצמה בעלת אמצעים, בזכות עצמה; כאשר משפחתה הפרישה עבורה סכום כסף כנדוניה, רבע ממנו הוקצה לחשבונה האישי.

לא, כאשר פורשה דיברה על "דאגה לה," היא לא דיברה על כסף. פורשה ביקשה לעצמה שפחה.

פנלופי נאנחה. היא נהגה באימה בקשיחות רבה מהנדרש, ולו רק במחשבותיה. היא נהגה כך לעיתים תכופות. אימה אהבה אותה. היא ידעה שאימה אהבה אותה. וגם היא אהבה את אימה.

אלא שלפעמים היא לא מאוד חיבבה את אימה. היא קיוותה שזה לא הופך אותה לאדם נורא. האמת, אימה יכלה לנסות את סבלנותן של בנותיה החביבות והעדינות ביותר, ופנלופי הייתה הראשונה להודות שהיא יכלה להיות אפילו קצת סרקסטית לעיתים.

"למה את חושבת שקולין לא יינשא לפליסיטי?" שאלה פורשה. פנלופי נשאה את מבטה, המומה. היא חשבה שהן סיימו לשוחח על הנושא הזה. אבל היא מכירה את אימה. היא עקשנית ונחרצת. "אז ככה," היא אמרה באיטיות, "קודם כול, היא צעירה ממנו בשתיים-עשרה שנים."

פורשה ביטלה את דבריה בהינף יד. "זה כלום, ואת יודעת את זה." פנלופי הזעיפה פנים ואז צווחה כשבטעות דקרה את אצבעה במחט.

"חוץ מזה," פורשה המשיכה בלהט, "הוא –" הוא החזירה את מבטה לוויסלדאון וסרקה את העמוד בחיפוש אחר גילו המדויק – "בן שלושים ושלוש! איך הוא אמור לחמוק מהפרש של שתיים-עשרה שנים בינו לבין אישתו? הרי אינך מצפה ממנו שיתחתן עם מישהי בגילך."

פנלופי מצצה את אצבעה הפגועה על אף שידעה שהיא נוהגת בגסות רוח. היא הייתה חייבת להכניס דבר מה לפיה כדי שלא לומר דבר מה נקמני וזדוני במיוחד.

אימה צדקה בכל דבריה. חתונות רבות שנערכו בתחומי החברה הגבוהה – אולי אפילו רובן – כללו גברים המבוגרים בתריסר שנים ויותר מבנות זוגם. אבל איכשהו, הפרש הגילים בין קולין ופליסיטי נראה גדול עוד יותר, אולי בגלל...

פנלופי לא הצליחה להסתיר את הבעת המיאוס שעלתה על פניה. "היא כמו אחות בשבילו. אחות צעירה."

"ברצינות, פנלופי. לא נראה לי –"

"זה כמעט בבחינת גילוי עריות," פנלופי הפטירה.

"מה אמרת?"

פנלופי שבה והרימה את עבודת הרקמה שלה. "כלום."

"אני בטוחה שכן אמרת משהו."

פנלופי הנידה בראשה. "רק כחכחתי בגרוני. אולי שמעת –"

"שמעתי אותך אומרת משהו. אני בטוחה בזה!"

פנלופי נאנחה. היא ראתה את חייה מתפתלים לפניה ארוכים ומייגעים. "אמא," היא אמרה בסבלנות, שגם אם לא הייתה כזו של קדושה, אפשר היה לייחסה למצער לזו של נזירה. "פליסיטי הרי כמעט מאורסת למר אולבנסדייל."

פורשה החלה לחכך את ידיה זו בזו. "היא לא תהיה מאורסת לו אם תצליח ללכוד את קולין ברידג'רטון."

"פליסיטי תמות לפני שתדוּף אחרי קולין."
 "כמוכן שלא. היא נערה חכמה. כל אחד מבין שקולין ברידג'רטון
 הוא מציאה גדולה יותר."
 "אבל פליסיטי אוהבת את מר אולבנסדייל!"
 פורשה קרסה על כיסאה המרופד והמושלם. "אי אפשר להתעלם
 מזה."

"ומלבד זאת," הוסיפה פנלופי ברגש עז, "למר אולבנסדייל הוּן
 מכובד בהחלט."
 פורשה תופפה באצבעה המורה על לחיה. "אמת." אמרה בחדות,
 "לא מכובד כהונו של מר ברידג'רטון, אבל אי אפשר לזלזל בו, זה
 נכון."

פנלופי ידעה שהגיע הזמן להניח לנושא, אבל היא לא יכלה שלא
 להוסיף עוד דבר אחד אחרון. "למען האמת, אמא, הוא שידוך נפלא
 לפליסיטי. כולנו צריכות לשמוח מאוד בשבילה."
 "אני יודעת, אני יודעת," פורשה רטנה. "אבל, פשוט כל כך רציתי
 שאחת מבנותיי תתחתן עם בן למשפחת ברידג'רטון. איזה ניצחון!
 הייתי הופכת להיות שיחת היום בלונדון במשך שבועות. אפילו במשך
 שנים."

פנלופי דקרה את הכרית שלצידה במחט שלה. היה מטופש לפרוק
 את זעמה בדרך זו, אבל החלופה הייתה לזנק על רגליה ולצרות, מה
 איתי? דומה שפורשה חשבה שעם נישואיה של פליסיטי, תקוותיה
 לאיחוד עם משפחת ברידג'רטון יתנפצו לעד. אבל פנלופי עוד לא
 התחתנה – האם זה נחשב בכלל?

האם תהיה זו משאלה גדולה מדי לרצות שאימה תחשוב עליה
 באותה מידה של גאווה בה חשבה על שלוש בנותיה האחרות? פנלופי
 ידעה שקולין לא יבחר בה להיות כלתו, אבל האם אימה לא אמורה
 שלא לראות, ולו לרגע, את פגמיהם של ילדיה? פנלופי ידעה בבירור
 שלפרודנס, לפיליפה ואפילו לפליסיטי לא היה מעולם סיכוי עם בן
 למשפחת ברידג'רטון. מדוע נראה שאימה חושבת שקסמיהן עולים
 בהרבה על אלו של פנלופי?

פנלופי הייתה חייבת להודות בכך שפליסיטי הייתה מקובלת בהרבה משלוש אחיותיה הגדולות גם יחד. אבל מעולם לא קרה שהרגישה כי אינה יכולה להשתוות לפרודנס או לפיליפה. הן עמדו בשולי אולמות הנשפים, בדיוק כמו פנלופי.

אלא שהן, כמובן, כבר התחננו. פנלופי לא הייתה רוצה למצוא עצמה צמודה אל אחד הבעלים שלהן, אבל לפחות הן היו נשואות. עם זאת, תודה לאל שדעתה של פורשה עברה לנושא אחר. "אני חייבת לבקר את וילוט", היא אמרה. "היא ודאי חשה הקלה גדולה עכשיו, עם שובו של קולין."

"אני בטוחה שלייד ברידג'רטון תשמח לראותך", אמרה פנלופי. "המסכנה", אמרה פורשה באנחה דרמטית. "היא דואגת לו, את יודעת –"

"אני יודעת."

"באמת, נראה לי שזה מעל ומעבר למה שאם צריכה לסבול. הוא מסתובב לו כמו טווס, רק אלוהים יודע איפה, בארצות ניכר של כופרים ועובדי אלילים –"

"נדמה לי שביוון כולם נוצרים", פנלופי מילמלה, מחזירה את עיניה אל עבודת הרקמה שלה.

"אל תהיי חצופה, פנלופי אן פת'רינגטון, והם קתולים!" פורשה נרעדה כשביטאה את המילה.

"הם לא קתולים בכלל", פנלופי השיבה, מפסיקה את עבודת הרקמה, מניחה אותה לצידה. "הם יוונים אורתודוקסים."

"אז את רואה, הם לא שייכים לכנסייה האנגליקנית", פורשה אמרה בנחרת בוז.

"מאחר שהם יוונים, לא נראה לי שזה צריך להדאיג אותם במיוחד." עיניה של פורשה הצטמצמו במורת רוח. "ומאיפה הידע שלך על הדת היוונית, בכל מקרה? לא, אל תגידי לי", היא אמרה בנימה דרמטית. "קראת את זה באיזה מקום."

פנלופי רק מיצמצמה כשניסתה למצוא תשובה הולמת. "הלוואי שלא היית קוראת כל כך הרבה", פורשה נאנחה. "אני

בטוחה שהייתי מצליחה למצוא לך שידוך לפני שנים אילו התרכזת יותר בכישורים החברתיים שלך ופחות ב... פחות ב..."
 פנלופי הייתה חייבת לשאול. "פחות במה?"
 "אני לא יודעת. מה שזה לא יהיה, שאת עושה וגורם לך לבהות בחלל האוויר ולחלום בהקיץ לעיתים קרובות כל כך."
 "אני פשוט חושבת," פנלופי אמרה בשקט. "לפעמים אני פשוט אוהבת לעצור ולהרהר."
 "לעצור מה?" פורשה ביקשה לדעת.

פנלופי לא הצליחה לכבוש את חיוכה. שאלתה של פורשה כמו סיכמה את כל ההבדל בין האם לבתה. "שום דבר, אמא," אמרה פנלופי. "באמת."

פורשה נראתה כאילו רצתה להגיד עוד משהו, ואז נמלכה בדעתה. ואולי לפתע נתקפה רעב. היא באמת הרימה עוגייה ממגש התה שלפניה והכניסה אותה לפיה.

פנלופי החלה להושיט את ידה אל העוגייה האחרונה, אך החליטה להשאיר אותה לאימה. מוטב שפיה של אימה יהיה מלא. הדבר האחרון שתרצה יהיה לנהל שיחה נוספת אודות קולין ברידג'רטון.

"קולין חזר!"

פנלופי נשאה את מבטה מספרה – קיצור תולדות יוון – וראתה את אלואיז ברידג'רטון מתפרצת לחדרה. כרגיל, בואה של אלואיז לא הוכרז. רב המשרתים של משפחת פת'רינגטון היה רגיל כל כך לראותה שם, וההתייחס אליה כאל בת משפחה.

"באמת?" פנלופי שאלה, מצליחה (לדעתה) להעמיד פנים אדישות באמת. מובן שהיא הניחה מידה את קיצור תולדות יוון מאחורי מתילדה, ספרו של ס.ר. פילדינג, שכבש בסערה את לונדון שנה לפני כן. לכולם היה עותק של מתילדה ליד המיטה. והוא היה עבה מספיק כדי להסתיר את קיצור תולדות יוון.

אלואיז התיישבה על כיסא המכתבה של פנלופי. "באמת, והוא שזוף מאוד. אני מניחה שזה בגלל שהוא בילה המון זמן בשמש."
"הוא היה ביוון, לא?"

אלואיז הנידה בראשה. "הוא אמר שהמלחמה שם הסלימה, ושזה היה מסוכן מדי. אז הוא נסע במקום לקפריסין."

"אלוהים אדירים," פנלופי אמרה בחיוך. "ליידי וויסלדאון טעתה."
אלואיז חייכה את אותו חיוך ברידג'רטוני חצוף, ופנלופי הבינה שוב איזה מזל נפל בחלקה, שהיא חברתה הטובה ביותר. היא ואלואיז היו צמודות זו לזו מאז היו בנות שבע־עשרה. הן בילו בנשפי לונדון יחד, בגרו יחד ולמרבה צערן של אימותיהן, נותרו רווקות יחד.

אלואיז טענה שלא פגשה את הגבר הנכון.

את ידה של פנלופי איש לא ביקש.

"הוא נהנה בקפריסין?" פנלופי שאלה.

אלואיז נאנחה. "הוא אמר שזה היה מדהים. הייתי כל כך רוצה לטייל בעולם. נראה לי שכולם, חוץ ממני, היו בכל מקום."
"גם ממני," פנלופי הזכירה לה.

"וגם ממך," אלואיז הסכימה. "תודה לאל שאת קיימת."

"אלואיז!" פנלופי קראה, משליכה עליה כרית. אבל גם היא הודתה לאל על אלואיז. מדי יום. נשים רבות עברו חיים שלמים בלי שתהיה להן ולו חברה קרובה אחת, ולה יש מישהי שאפשר לספר לה הכול. בסדר, אז כמעט הכול. פנלופי מעולם לא שיתפה אותה ברגשותיה כלפי קולין, אף שהייתה לה תחושה שאלואיז ניחשה את האמת. עם זאת, אלואיז הייתה רגישה מכדי לדבר על כך, ועובדה זו רק גרמה לפנלופי לחשוב שקולין לעולם לא יאהב אותה. אילו אלואיז הייתה מאמינה, ולו לרגע קט, שלפנלופי יש סיכוי להינשא לקולין, כבר הייתה רוקחת מזימת שידוך כלשהי בנחישות שהייתה מרשימה כל גנרל.

כשנדרשה תוכנית פעולה, אלואיז התגלתה תמיד כבחורה פעלתנית ביותר.

"...ואז הוא אמר שהמים היו סוערים כל כך שהוא פלט את כל

תכולת קיבתו מעבר לרופן הספינה, ו – "אלואיז הקדירה פנים. "את לא מקשיבה לי."

"נכון, "פנלופי הודתה. "ובכן, כן, האמת שכן שמעתי חלק. אני לא מאמינה שקולין ממש סיפר לך שהקיא."

"טוב, אני בכל זאת אחותו."

"הוא ירתח מזעם אם ידע שסיפרת לי."

אלואיז נופפה בידה לביטול. "זה לא יפריע לו. את בשבילו כמו אחות."

פנלופי חייכה, חיוכה מסתיר אנחה.

"אמא שאלה אותו – כמוכן – אם הוא מתכוון להישאר בעיר במהלך העונה, "אלואיז המשיכה, "וכמוכן – שהוא השיב לה תשובות מתחמקות, אבל אז החלטתי לחקור אותו בעצמי –"

"ממש חכם מצידך, "מלמלה פנלופי.

אלואיז זרקה עליה כרית בחזרה. "ולבסוף הצלחתי לגרום לו להודות שכן, הוא חושב שיישאר לפחות כמה חודשים. אבל הוא גרם לי להבטיח לא לגלות לאימא."

"נו באמת, זה לא" – פנלופי כחכה בגרונה – "מאוד חכם מצידו. אם אימך תחשוב שהוא מתכוון לבלות כאן פרק זמן מוגבל, היא תכפיל את מאמציה להשיא אותו. נדמה לי שזה הדבר ממנו הוא הכי רוצה להימנע."

"באמת נראה כאילו זו מטרת חייו, "אלואיז הסכימה.

"אם ירגיע אותה, ויגרום לה לחשוב שאין בהילות, אולי היא לא תציק לו כל כך."

"רעיון מעניין, "אמרה אלואיז, "אבל ודאי נכון יותר במחשבה מאשר במציאות. אימי כה נחושה בדעתה לראותו נשוי, ואין זה משנה אם תגביר את מאמציה. מאמציה הרגילים מוציאים אותו גם ככה מדעתו."

"האם אפשר לצאת מהדעת יותר מפעם אחת? "פנלופי תהתה.

אלואיז הטתה את ראשה. "אני לא יודעת, "היא אמרה. "אני גם חושבת שאיני רוצה לגלות."

"

שתיהן השתתקו רגע (אירוע נדיר בעליל) ואז קפצה אלואיז על רגליה בפתאומיות ואמרה, "אני חייבת לזוז." פנלופי חייכה. אנשים שלא הכירו את אלואיז היטב חשבו שהיא נוהגת להחליף נושא לעיתים קרובות (ובפתאומיות), אבל פנלופי ידעה את האמת, שהייתה שונה בתכלית. כשאלואיז החליטה בעניין כלשהו, היא לא הצליחה להניח לו. ופירוש הדבר שאם אלואיז רצתה פתאום לעזוב, סביר שהיה לזה קשר לנושא שעליו שוחחו מוקדם יותר, ו –

"קולין צריך לבוא לתה מנחה," אלואיז הסבירה. פנלופי חייכה. היא אהבה להיות צודקת. "את חייבת לבוא," אמרה אלואיז. פנלופי הנידה בראשה. "הוא ירצה להיות בחברת בני המשפחה בלבד."

"את בטח צודקת," אלואיז אמרה ונדה בראשה קלות. "טוב, אז בסדר, אני חייבת לזוז. אני נורא מצטערת שאני מקצרת ככה את הביקור שלי, אבל רציתי לוודא שאת יודעת שקולין בבית." "וויסלדאון," פנלופי הזכירה לה.

"צודקת. מאיפה האישה הזו משיגה את המידע שלה?" אמרה אלואיז, מנידה בראשה בפליאה. "אני נשבעת שלפעמים היא יודעת כל כך הרבה על משפחתי, ואני תוהה אם אני צריכה אולי לפחד." "היא לא תוכל להמשיך עם זה לנצח," פנלופי העירה, וקמה כדי ללוות את חברתה לדלת. "מישהו בסוף יחשוף את זהותה, את לא חושבת?"

"אני לא יודעת." אלואיז הניחה את ידה על הידית, סובבה אותה ומשכה. "פעם חשבתי ככה. אבל עברו כבר עשר שנים. אולי אפילו יותר. אילו הייתה צריכה להיתפס, אני חושבת שזה כבר היה קורה." פנלופי ירדה במדרגות בעקבות אלואיז. "בסוף היא תעשה טעות. היא חייבת. היא רק בן אדם."

אלואיז צחקה. "ואני חשבתי שהיא סוג של אלילה." פנלופי מצאה עצמה מחייכת.

אלואיז עצרה והסתובבה בפתאומית כזו, פנלופי נתקלה בה ושתייהן כמעט צנחו במורד המדרגות התחתונות. "יודעת מה?" אלואיז שאלה בלי לחכות.

"אין לי שמץ של מושג."

אלואיז לא טרחה לעוות את פניה. "אני מוכנה להתערב שהיא כבר עשתה טעות," היא אמרה.

"סליחה?"

"את בעצמך אמרת את זה. היא – ויכול להיות שמדובר דווקא בגבר – כותבת את הטור הזה כבר למעלה מעשור. אף אחד לא יכול לעשות זאת במשך זמן כה רב בלי לשגות. את יודעת מה אני חושבת?"

פנלופי פשטה את זרועותיה, קצרת רוח.

"אני חושבת שהבעיה היא שכולנו מטומטמים מכדי להבחין בשיאיותיה."

פנלופי בהתה בה לרגע, ואז פרצה בצחוק. "בחייך, אלואיז, היא אמרה, מוחה את הדמעות מעיניה. "אני אוהבת אותך כל כך." אלואיז חייכה. "וטוב שכך, בהיותי רווקה זקנה כזאת. ניאלץ להקים לנו משק בית משותף כשנגיע לגיל שלושים ונהיה ממש זקנות בלות."

פנלופי נאחזה ברעיון כבסירת הצלה. "את חושבת שנוכל?" היא קראה. ואז, בקול מהוסה, אחרי שהגניבה מבטים לאורך המסדרון, "אמא התחילה לדבר על ימי זקנתה בתכיפות מבהילה."

"מה כל כך מבהיל בזה?"

"אני מופיעה בכל חזיונותיה, משרתת אותה על ימין ועל שמאל." "אלוהים אדירים."

"זה ביטוי מעודן בהרבה מזה שאני חשבתי עליו."

"פנלופי! אבל אלואיז חייכה.

"אני אוהבת את אמא שלי," פנלופי אמרה.

"אני יודעת את זה," אלואיז אמרה בנימת קול מרגיעה למדי.

"לא, ברצינות."

הפינה השמאלית של פיה של אלואיז התעקלה לה. "אני יודעת שברצינות. באמת."

"אבל, פשוט –"

אלואיז הרימה את ידה. "את לא צריכה להרחיב. אני מבינה טוב מאוד. אני – הו! יום טוב, גברת פת'רינגטון!"

"אלואיז", פורשה אמרה, מהדסת לאורך המסדרון. "לא ידעתי שאת כאן."

"אני חמקנית כתמיד", ענתה אלואיז. "חצופה אפילו."

פורשה חייכה אליה באדיבות. "שמעתי שאחיק חזר העירה."

"כן, כולנו מְלֵאֵי אושר."

"אני בטוחה בזה, בעיקר אימך."

"נכון. היא משתגעת מרוב אושר. נראה לי שהיא מכינה רשימה ברגעים אלו ממש."

קומתה של פורשה כמו גבהה, כפי שקרה תמיד כשהוזכר דבר מה שעשוי היה להתפרש כקמצוץ של רכילות. "רשימה? איזו מין רשימה?"

"טוב, את יודעת, אותה רשימה שהכינה לכל אחד מילדיה הבוגרים. רעיות אפשריות וכל זה."

"זה גורם לי לתהות", פנלופי אמרה בצנינות, "מה יכול להתפרש כ'כל זה'."

"לפעמים היא מכניסה לרשימה שם או שניים שלחלוטין אינם מתאימים, רק כדי להדגיש את יתרונותיהן של האפשרויות האמיתיות." פורשה צחקה. "אולי היא תכניס אותך לרשימה של קולין, פנלופי!"

פנלופי לא צחקה. גם אלואיז לא. דומה שפורשה לא הבחינה בכך. "טוב, כדאי שאלך", אמרה אלואיז, מכחכחת בגרונה ומעבירה את הרגע שהיה מביך לשתיים מבין שלוש הנשים העומדות במסדרון. "קולין צפוי להגיע לתה מנחה. אמא לא מוכנה שאף בן משפחה ייעדר."

"יהיה מקום לכולכם?" שאלה פנלופי. אומנם ביתה של לידי

ברידג'רטון היה גדול, אבל בני משפחת ברידג'רטון, בני זוגם והנכדים מנו עשרים ואחד איש. היה זה שבט גדול ללא ספק.

"אנחנו הולכים לבית ברידג'רטון," אלואיז הסבירה. אימה עברה ממעון המשפחה הרשמי בלונדון עם נישואיו של בנה הבכור. אנתוני, שתואר הוויקונט עבר אליו כשמלאו לו שמונה-עשרה שנים, אמר לוויולט שאינה חייבת לעזוב, אך היא התעקשה שהוא ואשתו זקוקים לפרטיותם. כתוצאה מכך, אנתוני וקייט התגוררו עם ילדיהם בבית ברידג'רטון, ואילו ויולט גרה עם ילדיה הרווקים (למעט קולין, שהייתה לו דירה משלו) במרחק כמה רחובות משם, ברחוב ברוטון 5. אחרי כשנה של ניסיונות עקרים להעניק שם לביתה החדש של ליידי ברידג'רטון, המשפחה פשוט כינתה אותו 'מספר חמש'.

"תיהני," פורשה אמרה. "אני חייבת ללכת למצוא את פליסיטי. אנחנו מאחרות לפגישה אצל התופרת."

אלואיז התבוננה בפורשה הנעלמת במעלה המדרגות ואז אמרה לפנלופי, "נראה שאחותך מבלה המון זמן אצל התופרת." פנלופי משכה בכתפיה. "פליסיטי משתגעת מכל המדידות האלו, אבל היא תקוותה היחידה של אמא לשידוך ראוי באמת. אני חוששת שהיא משוכנעת שפליסיטי תתפוס דוכס אם רק תלבש את השמלה הנכונה."

"היא לא מאורסת בעצם למר אולבנסדייל?"
 "אני מניחה שהוא יציע לה נישואים באופן רשמי בשבוע הבא. אבל עד אז, אמא שומרת את כל האפשרויות פתוחות." היא גלגלה את עיניה. "מוטב שתזהירי את אחיך שישמור מרחק."
 "גרגוריי?" אלואיז שאלה בחוסר אמון. "הוא אפילו לא סיים את לימודיו באוניברסיטה."

"קולין."
 "קולין?" אלואיז פרצה בצחוק. "בחיך, זו בדיחה."
 "זה מה שאמרתי לה, אבל את יודעת איך היא ברגע שהיא מכניסה לעצמה רעיון לראש."

אלואיז צחקקה. "דומה לי, אפשר להגיד."

"עקשנית עד הסוף."

"עקשנות יכולה להיות גם דבר טוב," הזכירה אלואיז, "בזמן המתאים."

"אמת," השיבה פנלופי בחיוך ציני, "ובזמן הלא מתאים, היא סיוט מוחלט."

אלואיז צחקה. "תתעודדי, יקירתי. לפחות היא הרשתה לך להיפטר מכל השמלות הצהובות האלו."

פנלופי הביטה בשמלת הבוקר שלה, שהייתה, גם אם במקרה זה הנחתום מעיד על עיסתו, בגוון מחמיא למדי של כחול. "היא הפסיקה לבחור לי את הבגדים ברגע שהבינה סוף־סוף שיצאתי מהמחזור. נערה בלי סיכוי להתחתן לא שווה לה להתאמץ ולבזבז עליה זמן ואנרגיה במתן עצות אופנה. היא לא התלוותה אליי בביקוריי אצל התופרת כבר למעלה משנה! תענוג!"

אלואיז חייכה אל חברתה, שעור פניה נצבע בגוון מלבב ביותר של אפרסק ושמנת כאשר לבשה גוונים קרירים יותר. "הרגע בו הרשו לך לבחור את בגדייך בעצמך היה ידוע לכול. אפילו לידי וויסלדאון הזכירה את זה!"

"הסתרתי את הטור הזה מאמא," פנלופי הודתה. "לא רציתי לפגוע ברגשותיה."

אלואיז מצמצזה כמה פעמים לפני שאמרה, "את מאוד נדיבה כלפיה, פנלופי."

"יש לי רגעי חסד ונדיבות."

"אפשר לחשוב," אלואיז אמרה וגיחכה, "שאחד המרכיבים ההכרחיים של החסד והנדיבות הוא דווקא היכולת לא למשוך תשומת לב לתכונות אלו באופייך."

פנלופי קפצה את שפתיה בזמן שהדפה את אלואיז אל הדלת. "את לא צריכה ללכת הביתה?"

"אני הולכת! אני הולכת!"

והיא הלכה.

זה היה די נחמד לחזור לאנגליה, החליט קולין ברידג'רטון בעודו לוגם ברנדי משובח במיוחד.

האמת, היה די מוזר לגלות שאהב לחזור הביתה בדיוק באותה מידה שאהב לעזוב. בעוד כמה חודשים – שישה לכל היותר – ירגיש צורך עז לעזוב, אך לעת עתה, אנגליה באפריל הייתה פשוט מופלאה. "זה טוב, לא?"

קולין נשא את מבטו. אחיו אנתוני נשען על חלקה הקדמי של מכתבת המהגוני הכבודה שלו, מחווה לעברו בכוס הברנדי שלו. קולין הנהן. "לא קלטתי כמה התגעעתי עד שחזרתי. לאוורו יש קסם משלו, אבל זה" – הוא הרים את כוסו – "גן עדן."

אנתוני חייך בצניניות. "וכמה זמן אתה מתכנן להישאר הפעם?" קולין ניגש אל החלון והעמיד פנים שהוא משקיף החוצה. אחיו הבכור עשה ניסיון קלוש להסתיר את קוצר רוחו מתאוות הנרודים של קולין. למען האמת, קולין לא יכול להאשים אותו. לעיתים, קשה היה לשלוח מכתבים הביתה; הוא הניח שהמשפחה נאלצה לפרקים לחכות חודש ואולי אפילו חודשיים כדי לשמוע מה שלומו. אבל בעוד שידע כי לא ישמח להימצא בנעליהם – לא לדעת אם בן משפחה אהוב מת או חי, להמתין דרך קבע לדפיקת השליח על דלת הכניסה – לא היה בזה די כדי לגרום לו לטעת את רגליו באנגליה לתמיד. מפעם לפעם פשוט הרגיש שהוא חייב לנסוע. אין כל דרך אחרת לתאר את זה.

להתרחק מהחברה הגבוהה, שחשבה שהוא פרא מקסים ולא מעבר לכך, להתרחק מאנגליה, שעודדה בנים צעירים יותר להתגייס לצבא או לשורות הכנסייה, שני מוסדות שלא התאימו למזגו. אפילו להתרחק ממשפחתו, שאהבה אותו ללא תנאי אבל לא היה לה מושג שמה שהוא רוצה באמת, עמוק בפנים, היה למצוא משהו שיעסיק אותו. אחיו אנתוני החזיק בתואר הוויקונט, ולתואר התלוו חובות רבים.

הוא ניהל את הנכסים ואת כספי המשפחה ודאג לשלומם של האריסים והמשרתים הרבים. בנדיקט, שהיה מבוגר ממנו בארבע שנים, זכה בפרסום רב כצייר. הוא התחיל לצייר בעיפרון על נייר, אבל בעידודה של אשתו עבר לצבעי שמן. אחד מציורי הנוף שלו מוצג כעת בגלריה הלאומית.

אנתוני ייזכר תמיד באילן היוחסין של המשפחה כוויקונט השביעי של ברידג'רטון. בנדיקט יחיה בזכות ציוריו, זמן רב אחרי שיעזוב את העולם הזה.

אבל לקולין לא היה דבר. הוא ניהל נכס קטן שניתן לו על ידי המשפחה והוא השתתף במסיבות. הוא לעולם לא יטען שלא נהנה, אבל לפעמים רצה משהו קצת מעבר לחיים משוגעים. הוא רצה תכלית.

הוא רצה מורשת.

הוא רצה לקוות, לכל הפחות, שלאחר מותו, ייזכר באופן כלשהו לא רק כמי שנזכר בחדשות החברה הגבוהה של ליידי וויסלדאון. הוא נאנח. לא פלא שבילה זמן רב כל כך במסעות. "קולין?" דחק בו אחיו.

קולין נפנה אליו ומצמץ. הוא היה די בטוח שאנתוני שאל אותו משהו, אבל במקום כלשהו במוחו הקודח, הוא שכח מה. "כן. נכון." קולין כחכח בגרונו. "אני אהיה כאן עד סוף העונה, לפחות."

אנתוני שתק, אבל אי אפשר היה שלא להבחין בהבעת פניו מלאת הסיפוק.

"ובכלל, קולין הוסיף, מעלה על פניו את חיוכו העקמומי המוכר לכול, "מישהו חייב לפנק את ילדיך. לא נראה לי שלשרלוט יש מספיק בובות."

"רק חמישים," ענה אנתוני ברצינות תהומית. "כולם מתעלמים מהמסכנה."

"יום ההולדת שלה בסוף החודש הזה, נכון? איאלץ להתעלם ממנה עוד קצת."

"ואם מדברים על ימי הולדת", אמר אנתוני, מתיישב על הכיסא הגדול מאחורי מכתבתו, "יום ההולדת של אמא יהיה בעוד שבוע מיום ראשון."

"למה נראה לך שמיהרתי לחזור?"

אנתוני הרים גבה, וקולין הרגיש שאנתוני מנסה להבין אם הוא הזדרז לחזור הביתה לקראת יום הולדתה של אימם, או פשוט מנצל את התזמון המשובח שהזדמן לו.

"אנחנו עורכים לכבודה מסיבה", אמר אנתוני.

"היא מרשה לכם?" מניסיונו של קולין, נשים בגיל מסוים לא נהנו בחגיגות יום הולדת. ואף שאימו הייתה עדיין מלבבת במיוחד, היא הגיעה כבר, ללא ספק, לאותו גיל מסוים.

"נאלצנו לסחוט אותה שתסכים", הודה אנתוני. "היא הסכימה לקיים את המסיבה כדי שלא נחשוף את גילה האמיתי."

אסור היה לקולין ללגום מהברנדי שלו; הוא השתנק ובקושי הצליח להימנע מריסוס המשקה על אחיו. "הייתי שמח לראות את זה."

אנתוני חיך אליו בסיפוק. "זה היה תרגיל מבריק מצידך."

קולין סיים את שארית המשקה שלו. "מה לדעתך הסיכויים שהיא לא תנצל את המסיבה כהזדמנות לשדך לי מישהי?"

"קלושים ביותר."

"זה מה שחשבתי."

אנתוני נשען לאחור בכיסאו. "אתה כבר בן שלושים ושלוש, קולין..."

קולין בהה בו בחוסר אמון. "אלוהים שבשמיים, אל תתחיל גם אתה עם זה."

"לא הייתי אפילו חולם על זה. אני רק מתכוון להציע לך לפקוח עיניים בעונה הזו. אתה לא חייב לחפש מישהי באופן פעיל, אבל מה אכפת לך לפחות להיות ערוך לאפשרות."

קולין בחן את הדלת, מתכוון לעבור דרכה תוך זמן קצר. "אני מבטיח לך שאין לי שום התנגדות לרעיון הנישואים."

"לא חשבתי אחרת", נעתר אנתוני.

"עם זאת, אני לא מוצא סיבה להיחפז."
"אף פעם אין סיבה להיחפז," ענה אנתוני. "זאת אומרת, לעיתים נדירות. אבל תעשה טובה לאמא, בסדר?"
קולין לא קלט שהוא עדיין מחזיק בכוס הריקה, וזו החליקה מבין אצבעותיו ונחתה על השטיח בנקישה רמה. "אלוהים אדירים," הוא לחש, "היא חולה?"
"לא!" אמר אנתוני, הפתעתו גורמת לו להרים את קולו ולהעצימו.
"היא עוד תקבור את כולנו, זה בטוח."
"אז על מה אתה מדבר?"
אנתוני נאנח. "אני רק רוצה לדעת שאתה מאושר."
"אני מאושר," התעקש קולין.
"באמת?"
"לעזאזל, אני הגבר המאושר ביותר בלונדון. תקרא מה כותבת לידי וויסלדאון. היא תגיד לך את זה."
אנתוני השפיל את עיניו לעיתון המונח על שולחנו.
"אז אולי לא הטור הזה, אבל כל דבר מהשנה שעברה. נקראתי מקסים יותר פעמים מכפי שליידי דנברי נקראה דעתנית, ושנינו יודעים כמה זה מסובך."
"מקסים לא בהכרח שווה ערך למאושר," אמר אנתוני ברכות.
"אין לי זמן לזה," הפטיר קולין. הדלת מעולם לא נראתה טוב כל כך.
"אילו היית מאושר באמת," התעקש אנתוני, "לא היית מסתלק כל הזמן."
קולין עצר כשירו על הידית. "אנתוני, אני אוהב לטייל."
"בלי הפסקה?"
"כנראה, אחרת לא הייתי עושה את זה."
"שוב אתה מתחמק, כמו תמיד."
"וזה – קולין שלח לעבר אחיו חיוך זדוני – תרגיל התחמקות."
"קולין!"
אבל הוא כבר עזב את החדר.

פרק 2

זה תמיד היה אופנתי בקרב אנשי החברה הגבוהה להתלונן על שיממון, אבל אין ספק שהשנה יכול החוגגים רומם את דרגת השיעמום למעלת אומנות. אין איש יכול לעשות ולו שני צעדים באירוע של החברה הגבוהה בימינו בלי לשמוע את הביטויים 'שיעמום המחץ', או 'כמה בנאלי'. מחברת שורות אלו אף שמעה אנשים הטוענים כי קרסידה טוומבלי אמרה לאחרונה שהיא עוד עלולה למות משיעמום אם יכריחו אותה להשתתף בקונצרט זייפני אחד נוסף.

(הכותבת חייבת להסכים עם לידי טוומבלי בעניין זה; אף שמבחר הצעירות השנה נאה למדי, אין ביניהן אפילו מוזיקאית סבירה אחת.)

אם יש רפואה למחלת השיממון, היא תימצא ודאי באירוע שייערך ביום ראשון בבית ברידג'רטון. המשפחה כולה תתאסף, יחד עם כמאה מחבריהם הקרובים ביותר, כדי לחגוג את יום הולדתה של הוויקונטית האלמנה. אין זה מנומס לדבר על גילה של גברת, ועל כן הכותבת לא תחשוף איזה יום הולדת חוגגת לידי ברידג'רטון. אבל אל חשש! הכותבת יודעת!

חדשות החברה הגבוהה של לידי וויסלדאון 9 באפריל, 1824

המילים 'רווקה זקנה' נטו לעורר בהלה או רחמים, אבל פנלופי גילתה שברווקות יש לא מעט יתרונות.

ראשית, אף אחד לא באמת ציפה מרווקות זקנות לרקוד בנשפים, ומשמעות הדבר הייתה שפנלופי לא נאלצה שוב לרחף בקצה רחבת הריקודים, להביט לפה ולשם ולהעמיד פנים שהיא לא באמת רוצה לרקוד. עכשיו היא יכלה לשבת בצד יחד עם הרווקות הזקנות ועם המלוות האחרות. היא רצתה עדיין לרקוד, זה ברור – היא אהבה לרקוד, והאמת שדי הצטיינה בזה, לא שמישהו אי פעם הבחין בכך – אבל העמדת הפנים שאין לה עניין בכך הייתה קלה בהרבה ככל שהתרחקה מהזוגות המחוללים.

שנית, מספר השעות שבילתה בשיחות בטלות פחת באופן משמעותי. גברת פת'רינגטון ויתרה רשמית על כל תקווה שפנלופי תלכוד לעצמה בעל, ולכן הפסיקה לדחוף אותה לעברו של כל רווק פנוי סוג ג'. פורשה מעולם לא חשבה שהיה לפנלופי סיכוי כלשהו למשוך את תשומת ליבו של רווק סוג א' או ב', וזו הייתה ודאי האמת, אבל מרבית הרווקים סוג ג' סווגו ככאלו לא בכדי, ולמרבה הצער, הסיבה הייתה בדרך כלל אופיים, או היעדרו. ועניין זה, בשילוב ביישנותה הטבעית של פנלופי בנוכחות זרים, לא תמך בקידום השיחה הערה.

ולבסוף, היא יכלה לשוב ולאכול. זה היה מטריף, בהתחשב בכמויות האוכל שהוצגו בדרך כלל במסיבות החברה הגבוהה, אך נשים המשחרות לבעל לא היו אמורות לגלות אלא תיאבון של ציפור. זאת, חשבה פנלופי בעליצות (בעודה נוגסת במה שהיה האקלר השמימי ביותר מחוץ לגבולות צרפת), חייב להיות היתרון הגדול ביותר של הרווקה הזקנה.

"פשוט שמימי", היא נאנקה. אילו חטא היה יכול ללבוש צורה גשמית, הוא היה הופך, ללא ספק, למאפה. ועדיף אילו היה הופך למאפה ממולא שוקולד.
 "עד כדי כך טוב?"

פנלופי השתנקה כשבגרונה האקלר, ואז השתעלה, מרססת חתיכות אקלר באוויר. "קולין", התנשפה, והתפללה נואשות שהפיסות הגדולות ביותר החטיאו את אוזנו.

"פנלופי." הוא חייך בחמימות. "טוב לראות אותך."
 "גם אותך."
 הוא התנדנד על עקביו – פעם, פעמיים, שלוש פעמים – ואז אמר,
 "את נראית טוב."
 "גם אתה," היא אמרה, עסוקה בניסיון למצוא מקום להניח בו את
 האקלר שלה מכדי למצוא דרכים לגוון את השיחה.
 "שמלה נחמדה," הוא אמר, מצביע על שמלת המשי הירוקה שלה.
 היא חייכה בזעף, מסבירה, "היא לא צהובה."
 "בזה את צודקת." הוא צחק והקרח נשבר. זה היה מוזר, מפני
 שאפשר היה לצפות שדווקא במחיצת הגבר שאהבה לא תדע מה
 להגיד, אבל היה בקולין משהו שהצליח לגרום לכולם להרגיש נינוחים.
 פנלופי חשבה לא פעם ולא פעמיים, כי ייתכן שאהבה אותו דווקא
 בגלל העובדה שגרים לה להרגיש נינוחה עם עצמה.
 "אלואיז סיפרה שבילית נפלא בקפריסין," היא אמרה.
 הוא הצטחק. "לא יכולתי שלא לבקר במקום לידתה של אפרודיטה,
 אחרי הכול."
 פנלופי חייכה אליו בחזרה. מצב רוחו הטוב היה מידבק, גם אם
 הדבר האחרון שרצתה היה לנהל איתו דיון על אלת האהבה. "האם מזג
 האוויר שם היה שמשי כמו שכולם אומרים?" היא שאלה. "לא, תשכח
 ששאלתי. אני רואה לפי פניך שכך היה."
 "באמת השתזפתי קצת," הוא אמר והניד בראשו. "אמא שלי כמעט
 התעלפה כשראתה אותי."
 "מאושר, אני בטוחה," פנלופי אמרה ברגש. "היא מתגעגעת אליך
 מאוד כשאתה לא כאן."
 הוא נרכך לעברה. "בחייך, פנלופי, גם את מתחילה עם זה? עם כל
 הדיבורים האלה של אמא שלי, של אנתוני, של אלואיז ושל דפני, תכף
 אמות מרגשות אשמה."
 "בנדיקט לא?" היא לא יכלה שלא לציין בחדות.
 הוא ירה בה מבט זדוני מעט. "הוא לא בעיר."
 "הבנתי, זה מסביר את שתיקתו."

הוא כיווץ את עיניו ושילב את זרועותיו באופן מושלם. "תמיד היית חצופה, ידעת את זה?"

"אני מטיבה להסתיר את זה," היא אמרה בענווה. "קל להבין," הוא אמר בציניות, "למה את ואחותי חברות טובות כל כך."

"אני מניחה שזו הייתה מחמאה?"

"אני די בטוח שאסכן את בריאותי אם אגיד שכוונתי הייתה אחרת." פנלופי עמדה שם וקיוותה שתצליח למצוא תשובה שנונה כששמעה צליל מוזר, רטוב וניתז. היא הביטה מטה וגילתה גוש צהבהב גדול של הקרם מהאקלר האכול-למחצה שלה החליק ונחת על רצפת העץ המבוקה. היא הרימה שוב את מבטה, מגלה את עיניו הירוקות והצוחקות של קולין, אף שניסה לכבוש את חיוכו.

"זה כבר ממש מביך," אמרה פנלופי, מחליטה שהדרך היחידה שלא למות ממבוכה היא להכריז על המובן מאליו. "הרשי לי להציע," קולין אמר, מרים גבה אחת בקשת אבירית מושלמת, "שנברח מזירת הפשע."

פנלופי התבוננה בגווייה הריקה של האקלר שנותרה עדיין בידה. קולין הניד בראשו לעבר עציץ סמוך. "לא! היא אמרה, עיניה מתרחבות.

הוא רכן לעברה. "נראה אותך." עיניה נעו מהאקלר לעציץ וחזרה לפניו של קולין. "אין סיכוי," היא אמרה.

"בסולם המעשים הרעים, המעשה הזה אינו חמור כל כך," הוא ציין.

זו הייתה קריאת תיגר, ופנלופי הייתה בדרך כלל חסינה בפני תחבולות ילדותיות מהסוג הזה, אבל קשה היה לעמוד בפני חיוכו המרומז של קולין. "בסדר," היא אמרה, הזדקפה ושמטה את המאפה לתוך העציץ. היא נסוגה, בחנה את מעשה ידיה להתפאר ואז רכנה וסובבה את העציץ כך שענף מלא עלים כיסה את הראייה.

"לא חשבת שתעשי את זה," אמר קולין.

"כמו שאמרת, זה לא מעשה נורא כל כך."
 "לא, אבל זה הרקל האהוב ביותר על אימא שלי."
 "קולין!" פנלופי הסתובבה בכוונה ברורה להכניס את ידה לתוך
 העציץ ולשלוף מתוכו את האקלר. "איך יכולת לתת לי – רק רגע."
 היא הזדקפה, עיניה מצומצמות. "זה לא רקל."
 הוא הביט בה כמבט תמים. "מה את אומרת?"
 "זה עץ תפוז ננסי."
 הוא מצמץ. "לא נכון."
 היא הזעיפה פנים לעברו. לפחות קיוותה שארשת פניה שידרה
 זעף. היה קשה לזעוף על קולין ברידג'רטון. אפילו אימו ציינה פעם
 שכמעט בלתי אפשרי לנזוף בו.
 הוא פשוט חיך ונראה אכול חרטה ואמר משהו מצחיק, ופשוט אי
 אפשר היה להמשיך לכעוס עליו. פשוט אי אפשר היה.
 "ניסית לגרום לי להרגיש אשמה," אמרה פנלופי.
 "כל אחד יכול להתבלבל בין דקל לתפוז ננסי."
 היא נלחמה בדחף לגלגל את עיניה. "חוץ מהתפוזים."
 הוא נשך את שפתו התחתונה, והבעה מהורהרת הופיעה על פניו.
 "כן, אפשר היה לצפות שיהיה בזה כדי להעיד על סוג העץ."
 "אתה שקרן נורא, אתה יודע?"
 הוא הזדקף, מושך מעט את הווסט שלו ומרים את סנטרו. "האמת,
 אני שקרן מעולה. אבל תחום ההתמחות שלי הוא להיראות מתוק
 ומלא צער אחרי שאני נתפס."
 פנלופי תהתה מה מצופה ממנה לענות על זה. מפני שוודאי לא
 היה בעולם אף אחד מלא צער ומתוק יותר (מתוק ומלא צער?) מקולין
 ברידג'רטון, ידיו שלובות מאחורי גבו, עיניו משוטטות על התקרה
 ושפתיו קפוצות בשריקה תמימה.
 "בילדותך," פנלופי שאלה, משנה נושא לפתע, "האם נענשת אי
 פעם?"
 קולין נעמד בדום מתוח. "סליחה?"
 "האם נענשת אי פעם בילדותך?" היא חזרה על שאלתה.

קולין עמד ובהה בה, תוהה אם יש לה מושג מה היא שואלת. ודאי לא. "אה..." הוא אמר, בעיקר מפני שלא ידע מה עוד להגיד. היא השמיעה אנחה שנשמעה די מתנשאת. "חשבתי כך." אילו היה גבר פחות סבלני, ואילו הייתה זו מישהי זולת פנלופי פת'רינגטון, שידע שאין בגופה ולו עצם מרושעת אחת, הוא היה נעלב. אבל הוא היה טיפוס נינוח באופן בלתי רגיל, וזו הייתה פנלופי פת'רינגטון, חברתה הנאמנה של אחותו במשך אלוהים יודע כמה שנים, אז במקום לאמץ מבט נוקשה וציני (הבעה, יש להודות, שהוא מעולם לא הצטיין בה), הוא רק חייך ומלמל, "כלומר?" "אל תחשוב שאני מנסה להשמיע דברי ביקורת נגד הוריק", היא אמרה בהבעה שהייתה תמימה וערמומית בעת ובעונה אחת. "לעולם לא הייתי רומזת אפילו שפונקת בדרך כלשהי." הוא הנהן בחן.

"אלא" – היא רכנה לעברו, כאילו ביקשה לגלות לו סוד – "שאני חושבת שאתה יכול לחמוק מכל דבר עבירה אם רק תרצה בכך." הוא השתעל – לא כדי לכחכח בגרונו ולא מפני שלא הרגיש טוב, אלא דווקא מפני שהוא נדהם באופן עמוק במיוחד. פנלופי הייתה אדם מצחיק כל כך. לא, זה לא היה לגמרי נכון. היא הייתה... מפתיעה. כן, דומה שזה תיאר אותה. מעטים הכירו אותה באמת; היא לא טיפחה מוניטין כאשר שיחה יוצאת דופן. הוא היה די בטוח שבילתה במסיבות שארכו שלוש שעות בלי לבטא מילים בנות יותר מהברה אחת. אבל כאשר פנלופי הייתה בחברת מישהו שבמחיצתו הרגישה נוח – וקולין הרגיש שזכה בכבוד להחשיב עצמו ככזה – היא גילתה חוש הומור ציני, חיוך ערמומי ומחשבה אינטליגנטית. הוא לא הופתע לגלות שמעולם לא נמשכה לאף אחד מהמחזרים הרציניים שביקשו את ידה; היא לא הייתה יפיפיה במלוא מובן המילה, אף שמקרוב היא הייתה מושכת יותר מכפי שזכר אותה. בשיערה החום היו שזורות נגיעות אדומות שבערו כנרות מהבהבים. עורה היה מלבב – גון השמנת והאפרסקים שנשים ביקשו להשיג באמצעות מריחת פניהן באיפור מסוגים שונים.

אבל יופייה של פנלופי לא היה מהסוג שיביא לה תשומת לב גברית. ביישנותה הטבעית והגמגום שתקף אותה מעת לעת לא היטיבו לשקף את אישיותה. עם זאת, חבל שלא הייתה פופולרית. היא הייתה יכולה להיות רעיה נפלאה לגבר כלשהו.

"אז את אומרת," הוא אמר, חוזר אל הנושא המדובר, "שכדאי לי לשקול חיי פשע?"

"בכלל לא," היא ענתה, על פניה עולה חיוך מבויש. "רק שאני חושדת שתוכל לצאת מכל צרה." ואז, באופן לא צפוי, היא הרצינה ואמרה בשקט, "אני מקנאה בך."

קולין הפתיע את עצמו כשהושיט את ידו ואמר, "פנלופי פת'רינגטון, אני חושב שאת חייבת לרקוד איתי."
ואז פנלופי הפתיעה אותו כשצחקה ואמרה, "נורא מתוק מצידך להזמין אותי, אבל אתה כבר לא חייב לרקוד איתי."
מוזר, אבל הוא הרגיש שגאוותו נפגעה. "על מה את מדברת, לכל הרוחות?"

היא משכה בכתפיה. "עכשיו זה רשמי. אני רווקה זקנה. כבר אין שום סיבה לרקוד איתי רק כדי שלא ארגיש נשכחת."
"לא בגלל זה רקדתי איתך," הוא מחה, אבל ידע שזו בדיוק הייתה הסיבה. ובמחצית הפעמים זכר להזמין אותה רק כי אמא שלו הציקה לו – בלי להפסיק – והזכירה לו שוב ושוב.

היא הביטה בו ברחמים, וזה פצע אותו, מפני שמעולם לא חשב שהדברים יגיעו לידי כך שפנלופי פת'רינגטון תרחם עליו.

"אם נראה לך," הוא אמר, מרגיש כיצד עמוד שדרתו מקשיח, "שאני ארשה לך לנפנף אותי עכשיו, אז את הוזה."

"אתה לא חייב לרקוד איתי רק כדי להוכיח שלא אכפת לך לעשות את זה," היא אמרה.

"אני רוצה לרקוד איתך," הוא אמר, עכשיו נוהם.

"בסדר גמור," היא אמרה אחרי מה שנראה כמו שתיקה ארוכה באופן מגוחך. "עכשיו זו תהיה גסות רוח מצידך לסרב."

"זו הייתה גסות רוח מצידך לפקפק בכוונותיי מלכתחילה," הוא אמר כשאחו בזרועה, "אבל אני מוכן לסלוח לך אם תהיי מסוגלת לסלוח לעצמך."

היא מעדה, וזה העלה חיוך על שפתיו.

"אני מאמינה שאסתדר," היא אמרה בקול חנוק.

"נפלא." חיוכו היה תפל. "לא הייתי רוצה לחשוב שתצטרכי להמשיך לחיות עם האשמה."

המוזיקה רק החלה, ופנלופי אחזה בזרועו וקדה כשריקוד המינואט נפתח. היה קשה לשוחח במהלך הריקוד, כך שלפנלופי היו כמה רגעים להסדיר את נשימתה ולארגן את מחשבותיה.

אולי הייתה קצת קשוחה עם קולין. לא הייתה צריכה לנזוף בו על ההזמנה לריקוד, כשלאמיתו של דבר, הריקודים האלה היו מזיכרונותיה היקרים ביותר. האם זה באמת משנה אם עשה זאת מרחמים? היה גרוע יותר אילולא עשה זאת בכלל.

היא הזעיפה פנים. גרוע מזה, האם פירוש הדבר כי עליה להתנצל? "משהו לא היה בסדר עם האקלר?" שאל קולין כשהתקרבו זה לזו תוך כדי ריקוד.

חלפו עשר שניות מלאות בטרם היו שוב קרובים דיים זה לזו כדי שתאמר, "סליחה?"

"נראית כאילו בלעת משהו מגעיל," הוא אמר, הפעם בקול רם, שכן היה ברור כי סבלנותו פקעה מההמתנה שהריקוד יאפשר להם לשוחח זה עם זה.

כמה אנשים העיפו לעברם מבטים, ואז התרחקו בדיסקרטיות, כאילו פנלופי עלולה להקיא ממש שם, על רחבת הריקודים.

"אתה חייב לצעוק את זה באוזני כל העולם?" פנלופי לחשה.

"את יודעת," הוא אמר בטון מהורהר, מתכופף בקידה אלגנטית כשהמוזיקה הגיעה לכלל סיום, "זו הייתה הלחישה הרמה ביותר ששמעתי בחיי."

הוא היה בלתי נסבל, אבל פנלופי לא תגיד לו את זה, מפני שזה רק יגרום לה להישמע כאילו היא גיבורה ברומן רומנטי גרוע

במיוחד. היא קראה אחד כזה ממש לפני יום או יומיים וכו הגיבורה השתמשה בשתי מילים אלו (או במילים נרדפות להן) בכל עמוד שני.

"תודה על הריקוד," היא אמרה ברגע שהגיעו לשולי החדר. היא כמעט הוסיפה, עכשיו תוכל לומר לאימך שמילאת את חובתך, אבל מייד התחרטה על הדחף שאחזו בה. קולין לא עשה שום דבר כדי לזכות בצניניות מהסוג הזה. לא הייתה זו אשמתו שגברים רוקדים איתה רק כשהדבר נכפה עליהם בידי אימותיהם. הוא תמיד חייך אליה וצחק בעודו ממלא את חובתו, וזה יותר מכפי שיכלה לומר על שאר האוכלוסייה הגברית.

הוא הניד בראשו בנימוס ומלמל תודה משלו. הם עמדו להיפרד איש לדרכו כששמעו קול נשי רם נובח, "מר ברידג'רטון!" שניהם קפאו. זה היה קול ששניהם הכירו. זה היה קול שכולם הכירו.

"תצילי אותי," קולין גנח.

פנלופי הביטה מעבר לכתפה וראתה את לידי דנברי הידועה לשמצה מפלסת את דרכה בקהל, ממצמצת כאשר מקלה הנצחי נוחת על כף רגלה של צעירה תמה. "אולי היא מתכוונת למר ברידג'רטון אחר?" פנלופי שאלה. "אתם רבים, אחרי הכל, וייתכן –" "אתן לך עשרה פאונד אם לא תעזבי אותי," קולין קרא. פנלופי השתנקה. "אל תהיה טמבל, אני –" "עשרים."

"עשינו עסק!" היא אמרה בחיוך, לא בגלל שנזקקה לכסף באופן מיוחד אלא דווקא מפני שהיה מהנה באופן מוזר להוציא אותו מקולין. "לידי דנברי!" היא קראה, ממחרת אל הגבירה הקשישה. "כמה נחמד לראותך."

"אף אחד אף פעם לא חושב שנחמד לראותי," לידי דנברי אמרה בחדות, "למעט אולי האחייך שלי, ורוב הזמן אני ממילא לא בטוחה לגביו. אבל אני מודה לך שאת משקרת, בכל מקרה." קולין שתק, אבל היא עדיין פנתה לעברו והלמה ברגלו עם מקלה.

"בחרת טוב כשרקדת עם זו," היא אמרה. "תמיד חיבבתי אותה. יש לה יותר שכל מכל משפחתה יחד."

פנלופי פתחה את פיה להגן לפחות על אחותה הצעירה יותר, וליידי דנברי נבחה, "אני רואה שאף אחד מכם לא סתר את דבריי." "זה תמיד תענוג לפגוש אותך, ליידי דנברי," קולין אמר, שולח אליה חיוך מהסוג שאולי היה מייעד לזמרת אופרה.

"חלקלק, זה מה שהוא," ליידי דנברי אמרה לפנלופי. "תצטרכי להיזהר איתו."

"לעיתים רחוקות אני נדרשת לזה," פנלופי אמרה, "מפני שלרוב הוא בחוץ לארץ."

"רואה!" חרקה ליידי דנברי כעורב. "אמרתי לך שהיא מבריקה." "אני מקווה ששמת לב," אמר קולין, חלקלק כצלופח, "שלא סתרתי את דברייך."

הקשישה חייכה בשביעות רצון. "אמת. אתה מחכים עם הגיל, מר ברידג'רטון."

"לא פעם ולא פעמיים אמרו שניחנתי במידה לא מועטה של תבונה, גם בנעוריי."

"ברצינות. מילת המפתח במשפט היא מועטה, כמובן." קולין הביט בפנלופי בעיניים מצומצמות. היא נראתה כמי שנחנקת מצחוק.

"נשים כמונו צריכות להגן אחת על השנייה," ליידי דנברי אמרה, אך לא כיוונה את דבריה לאיש, "ברור שאיש לא יעשה זאת." קולין החליט שהגיע הזמן לעזוב. "נדמה לי שאני רואה את אימי."

"אין טעם לברוח," חרקה ליידי דנברי שוב, קולה כעורב. "אל תטרח לנסות, ומלבד זאת, אני יודעת בוודאות שאינך רואה את אימך. היא מטפלת באיזו נערה חסרת מוח שקרעה את אמרת שמלתה." היא פנתה לפנלופי, שעשתה מאמץ כה גדול לכבוש את צחוקה עד שענייה נצצו מדמעות שלא הזילה. "כמה הוא שילם לך כדי שלא יישאר לברו בחברתי?"

פנלופי פשוט התפוצצה. "תסלחי לי," היא התנשמה, סוכרת את פיה בידה.

"מה פתאום, הכול בסדר," אמר קולין ברוחב לב. "הרי גם ככה כבר עזרת המון."

"אתה לא חייב לתת לי את עשרים הפאונד," היא אמרה.

"לא התכוונתי."

"רק עשרים פאונד? לידי דנברי שאלה. "הייתי מצפה שאהיה שווה לפחות עשרים וחמישה."

קולין משך בכתפיו. "אני הבן השלישי. לצערי, תמיד נטול משאבים."

"בטח! כסיך מפוצצים כמו כסיהם של שלושה רוזנים לפחות," אמרה לידי דנברי. "אולי לא רוזנים," הוסיפה אחרי רגע של מחשבה.

"אבל כמה ויקונטים, ורוב הברונים, זה בטוח."

קולין חיך חיוך תפל. "חשבתי שאין זה מנומס לדבר על כסף בחברה מעורבת."

לידי דנברי השמיעה קול, בין שריקה לציחקוק – קולין לא ידע להחליט איזה מהם – ואז אמרה, "לא מנומס לדבר על כסף, בחברה מעורבת או בכל חברה אחרת, אבל כאישה בגילי, אני יכולה לעשות כמעט כל דבר שיעלה בדעתי."

"אני באמת תוהה," אמרה פנלופי, "מה אישה בגילך אינה יכולה לעשות."

לידי דנברי סבה אליה. "סליחה?"

"אמרת שאת יכולה לעשות כמעט כל דבר שיעלה בדעתך."

לידי דנברי בהתה בה בתדהמה, ואז חייכה. קולין קלט לפתע שגם הוא מחייך.

"היא מוצאת חן בעיניי," אמרה לו לידי די, מצביעה על פנלופי כאילו מדובר בפסל למכירה. "אמרתי לך כבר שהיא מוצאת חן בעיניי?"

"נרמה לי שאמרת," הוא מלמל.

לידי דנברי סבה אל פנלופי, על פניה ארשת רצינות מוחלטת,

"נדמה לי שלא הייתי מצליחה לחמוק מרצח, אבל נראה לי שזה הכול."

פנלופי וקולין פרצו בצחוק כאיש אחד.

"סליחה?" ליידי דנברי אמרה. "מה מצחיק כל כך?"

"כלום," פנלופי התנשפה. ואילו קולין לא הצליח אפילו להגיד את זה.

"זה לא כלום," ליידי די התעקשה. "ואני אישאר כאן ואציק לכם כל הערב עד שתספרו לי במה מדובר. תאמינו לי כשאני אומרת לכם שזה לא מה שאתם רוצים."

פנלופי מחתה דמעה מעינה. "בדיוק אמרתי לו," היא אמרה וסימנה בראשה על קולין, "שהוא ודאי יצליח לחמוק אפילו מרצח." "זה מה שאמרת לו?" אמרה ליידי דנברי, מכה במקלה ברצפה בתנועות קלות כפי שמישהי הייתה מגרדת את סנטרה בעודה מהרהרת בשאלה כבדת משקל. "את יודעת, נדמה לי שאת צודקת. נדמה לי שלונדון לא חזתה מעולם בגבר בעל קסם רב יותר." קולין הרים גבה. "ברצינות, למה לא נראה לי שהתכוונת לזה כמחמאה, ליידי דנברי?"

"ברור שזאת הייתה מחמאה, טיפשוך."

קולין פנה אל פנלופי. "בניגוד לזאת, שהייתה ללא ספק מחמאה." ליידי דנברי זרחה. "אני נשבעת," אמרה (או בכל הכנות, הכריזה), "לא נהניתי ככה מאז תחילת העונה."

"תמיד שמח לעזור," אמר קולין בחיוך קליל.

"את לא חושבת שהשנה הייתה משעממת במיוחד?" ליידי דנברי שאלה את פנלופי.

פנלופי הנהנה. "גם השנה שעברה הייתה משמימה."

"אבל לא נורא כמו השנה," התעקשה ליידי די.

"אל תשאלו אותי," קולין אמר בחביבות. "אני הייתי בחוץ לארץ."

"אני מניחה שהתכוונת לרמוז שהיעדרותך היא הסיבה לשיעמום

הנורא שנפל עלינו."

"לא הייתי חולם על זה," אמר קולין בחיוך שנועד לפרוק אותה

מכעסה. "אבל אם המחשבה הזו חלפה במוחך, אז ללא ספק היה בה ממש."

"בטח. בכל מקרה, אני משועממת."

קולין העיף מבט בפנלופי, שדומה כי עמדה ממש בלי נוע – אולי בניסיון לכבוש את צחוקה.

"הייווד!" קראה לידי דנברי לפתע, מנופפת לעבר גבר בגיל העמידה. "אינך מסכים איתי?"

הבעה מבוהלת במעט הופיעה על פניו של לורד הייווד, ואז, כשהתברר כי אין לו דרך מילוט, הוא אמר, "קבעתי לי מדיניות תמיד להסכים איתך."

לידי דנברי פנתה אל פנלופי ואמרה, "האם אני רק מדמינת את זה, או שהגברים נעשים הגיוניים יותר?"

פנלופי משכה בכתפיה, מבקשת שלא להתחייב לדבר. קולין החליט שהיא אכן אישה נבונה.

הייווד כחכח בגרונו ומצמץ במהירות בעיניו הכחולות, הבולטות בפניו השרניים. "למה בדיוק אני מסכים כאן?"

"שהעונה משעממת, פנלופי הוסיפה.

"מיס פת'רינגטון," הייווד אמר בקול סוער למדי. "לא ראיתי שאת שם."

קולין הגניב מבט לעבר פנלופי, רואה כיצד שפתיה מתיישרות בחיוך קטן ומתוסכל. "אני ממש לידך," היא מלמלה.

"אמת," אמר הייווד בעליצות, "וכן, העונה אכן משעממת נורא."

"מישהו אמר שהעונה משמימה?"

קולין העיף מבט לימינו. גבר נוסף ועוד שתי נשים הצטרפו לחבורה והביעו את הסכמתם בלהיטות.

"מעיקה," אחד מהם מלמל. "מעיקה נורא."

"מעולם לא השתתפתי בסבב נשפים בנאלי יותר," אחת הנשים

הכריזה באנחה מוגזמת.

"אני אודיע לאימי," אמר קולין בקול כעוס. הוא היה גבר נעים

הליכות, אבל ברצינות, יש עלבונות שהוא לא יוכל לספוג.

"לא התכוונתי למסיבה הזו, מיהרה האישה להוסיף. "הנשף הזה הוא היהלום הבוהק היחיד ברצף של אירועים עלובים. הנה, בדיוק אמרתי ל –"

"תשקתי, " ציוותה לידי דנברי, "לפני שתיחנקי מהשטרות שאת פולטת."

הגבירה השתקתה מייד.

"זה מוזר, " מלמלה פנלופי.

"מיס פת'רינגטון, " אמרה הגבירה שרגע לפני כן דיברה ודיברה על רצף האירועים המשמימים. "לא ראיתי שאת שם."

"מה מוזר?" קולין שאל לפני שגם האחרים יוכלו לומר לפנלופי שהיא חסרת כל ייחוד.

היא שלחה לעברו חיוך קטן ואסיר תודה לפני שהסבירה את עצמה. "זה מוזר שאנשי החברה הגבוהה מבדרים את עצמם בכך שהם מציינים עד כמה הם משועממים."

"סליחה?" הייורד אמר, מבט מבולבל על פניו.

פנלופי משכה בכתפיה. "נראה לי שרכים מכם משתעשעים מעצם השיחה אודות השעמום שלכם, זה הכול."

הערתה נתקלה בשתיקה. לורד הייורד המשיך להיראות מבולבל, ודומה שלאחת משתי הנשים היה גרגר אבק בעינה, שכן היא לא הצליחה לעשות דבר זולת לעפעף.

קולין לא הצליח לכבוש את חיוכו. הוא לא חשב שהיה משהו נורא מסובך בהערתה של פנלופי.

"הדבר המעניין ביותר שאפשר לעשות הוא לקרוא את וויסלדאון, " אמרה הגבירה שלא מצמצה, כאילו פנלופי מעולם לא פצתה את פיה.

הגבר שלצידה מלמל מילות הסכמה.

ואז לידי דנברי החלה לחייך.

קולין נבהל. ניצוץ כלשהו ניצת בעיניה של הקשישה. ניצוץ מפחיד.

"יש לי רעיון, " היא אמרה.

מישהו התנשף. מישהו אחר נאנח.

"רעיון מזהיר."

"לא שהרעיונות האחרים שלך אינם כאלו," מלמל קולין בטון הנעים ביותר שלו.
ליידי דנברי השתיקה אותו בהינף יד. "כמה תעלומות גדולות באמת יש בחיים?"

אף אחד לא ענה, אז קולין ניחש, "ארבעים ושתיים?"
היא לא טרחה אפילו להזעיף פנים לעומתו. "אני אומרת לכם כאן ועכשיו..."

כולם רכנו לעברה. אפילו קולין. אי אפשר היה שלא להיסחף לתוך הדרמה.

"כולכם עדים..."

קולין חשב ששמע את פנלופי מפטירה, "נו כבר."
"אלף פאונד," ליידי דנברי אמרה.

ההמון המתגודד סביבה גדל.

"אלף פאונד," היא חזרה ואמרה, קולה עולה. ללא ספק הבמה הפסידה שחקנית דגולה. "אלף פאונד..."

דומה שהס של יראת כבוד הושלך באולם הנשפים כולו.
"...לאדם שיחשוף את זהותה של ליידי וויסלדאון!"

פרק 3

תהיה זו רשלנות מצד מחברת שורות אלו לא להזכיר כי הרגע המדובר ביותר בנשף יום ההולדת בבית ברידג'רטון אמש לא היה הרמת הכוסית לחיי לידי ברידג'רטון (הס מלהזכיר את גילה) אלא הצעתה המרעישה של לידי דנברי לשלם אלף פאונד למי שיחשוף... אות'!

קדימה, גבירותי ורבותי אנשי החברה הגבוהה. אין לכם סיכוי לפתור את התעלומה הזו.

חדשות החברה הגבוהה של לידי וויסלדאון, 12 באפריל, 1824

נדרשו בדיוק שלוש דקות עד שקריאת התיגר הנועזת של לידי דנברי התפשטה ברחבי אולם הנשפים. פנלופי הייתה בטוחה בכך משום שעמדה מול שעון האורלוגין הגדול (ולדברי קייט ברידג'רטון, המדויק להפליא) כשלידי דנברי מסרה את הכרזתה. למשמע המילים 'אלף פאונד לאדם שיחשוף את זהותה של לידי וויסלדאון', שעון האורלוגין הצביע על השעה עשר ארבעים וארבע. המחוג הגדול לא התקדם מעבר לארבעים ושבע דקות כאשר נייג'ל ברכרוק כשל לתוך מעגל האנשים המתרחב במהירות סביב לידי דנברי וקרא שהתחבולה החדשה שלה היא לגמרי "בלגן כיפי אחד גדול!"

ואם נייג'ל שמע, פירוש הדבר שכולם שמעו, מפני שגיסה של פנלופי לא נודע בתכונתו המופלגת, בטווח הקשב שלו, או ביכולת ההקשבה שלו.

הוא אף לא נודע, חשבה פנלופי בציניות, באוצר המילים הרחב שלו. אכן בלגן.

"ומיהי לדעתך לידי וויסלדאון?" שאלה לידי דנברי את ניג'ל.
 "אין לי שמץ של מושג," הוא הודה. "לא אני, זה כל מה שאני יודע!"

"אני חושבת שאת זה כולנו יודעים," ענתה לידי די.
 "מיהי לדעתך?" שאלה פנלופי את קולין.
 הוא הרים כתף אחת לעומתה. "הייתי יותר מדי זמן בחו"ל כדי להביע דעה."

"אל תדבר שטויות," פנלופי אמרה. "צברת מספיק זמן בלונדון, במסיבות ובקטטות, כדי להעלות כמה תיאוריות."
 אבל הוא רק הניד בראשו. "אני באמת לא יודע."

פנלופי הביטה בו רגע ארוך מהנדרש, או בכנות, מהמקובל מבחינה חברתית. היה משהו מוזר בעיניו של קולין. משהו חולף ומתחמק. בחברה הגבוהה ראו בו בדרך כלל גבר מקסים ששום דבר לא מעניין אותו, והוא לא הסגיר את תבונתו, והיא הייתה מוכנה להתערב על כל היקר לה שיש לו כמה חשדות.

אבל בשל סיבה כלשהי, הוא לא מוכן לחלוק אותם עימה.
 "מיהי לדעתך?" קולין שאל, חומק משאלתה, מחזיר אותה אליה.
 "את משתפת באירועי החברה לא פחות זמן מליידי וויסלדאון. ודאי חשבת על כך."

פנלופי סקרה את אולם הנשפים, עיניה נחות על אדם זה או אחר לפני שחזרו אל ההמון הקטן שהקיף אותה. "אני חושבת שלא מן הנמנע שזו תהיה לידי דנברי," ענתה. "זו תהיה בדיחה מחוכמת על חשבון כולם, לא?"

קולין הפנה את מבטו אל הקשישה, שעשתה חיים משוגעים וקידמה את התחבולה האחרונה שלה. היא הכתה במקלה על הרצפה ודיברה בקול מלא חיות, מחייכת כמו חתול שמונחים לפניו שמנת, דג ותרנגול הודו שלם צלוי. "זה נשמע הגיוני," הוא אמר, "במין צורה מוזרה שכזו."

פנלופי הרגישה שזוויות פיה מתרוממות. "זה בדיוק מה שהיא, מוזרה."

היא ראתה שקולין בוחן את לידי די במשך כמה רגעים נוספים, ואז אמרה בשקט, "אבל אתה לא חושב שזו היא." קולין הפנה אליה את מבטו בתנועה איטית, מרים אליה גבה בשאלה אילמת.

"אני רואה את זה בהבעת פניך, הסבירה פנלופי. הוא חיך, אותו חיוך משוחרר וקליל שהציג לעיתים קרובות כל כך בפרהסיה. "ואילו אני חשבת שההבעה שלי חתומה." "אז כנראה שלא," היא ענתה. "כלומר, לא בפניי." קולין נאנח. "אז כנראה שלא נועדתי להיות גיבור אפל ומהורהר." "אני בטוחה שתהיה גיבור של מישהי, בסופו של דבר," ענתה פנלופי. "עוד נשאר לך זמן. אבל אפל ומהורהר?" היא חייכה. "לא מאוד סביר."

"לרוע מזלי," הוא אמר כביטחון, מחייך אליה שוב באחד מאותם חיוכים מוכרים – נערי ועקמומי. "דווקא הטיפוסים האפלים והמהורהרים זוכים בכל הנשים."

פנלופי השתעלה בעדינות, מעט מופתעת שדיבר איתה על דברים כאלו, לא כל שכן בשל העובדה שקולין ברידג'רטון מעולם לא התקשה למשוך נשים. הוא חיך אליה, מצפה לתגובתה, ובדיוק כשניסתה להחליט אם התגובה הנכונה תהיה זעם נשי מנומס או צחוק המעיד על השתתפות בבדיחה, אלואיז החליקה ובלמה ממש לפנייהם. "שמעתם את החדשות?" אלואיז שאלה כשהיא מתקשה לנשום.

"רצת?" פנלופי ענתה בשאלה. זה היה מדהים באופן בלתי ייאמן בתוך אולם נשפים הומה אדם.

"ליידי דנברי הציעה אלף פאונד למי שיחשוף את זהותה של לידי וויסלדאון!"

"אנחנו יודעים," אמר קולין באותה נימת קול מתנשאת ומעורפלת השמורה תמיד לאחים בוגרים.

אלואיז נאנחה באכזבה. "באמת?"

קולין הצביע על לידי דנברי, שעמדה עדיין במרחק של צעדים ספורים מהם. "היינו ממש כאן כשזה קרה."

אלואיז נראתה מוטרתת ממש, ופנלופי ידעה בדיוק מה היא חושבת (וקרוב לוודאי שתשמע על כך למחרת היום). זה לא נעים להפסיד רגע חשוב. אבל זה ממש נורא לדעת שאחיק הגדול היה עד לעניין כולו.

"בסדר, אנשים כבר מדברים על זה," אמרה אלואיז. "האמת, הם יוצאים מדעתם. לא ראיתי התרגשות כזאת כבר שנים."

קולין פנה אל פנלופי ומלמל, "בגלל זה אני בוחר לנסוע לחוץ לארץ לעיתים קרובות כל כך."

פנלופי ניסתה לכבוש את חיוכה.

"אני יודעת שאתה מדבר עליי ולא אכפת לי," אלואיז אמרה, אפילו לא משתתקת כדי לנשום. "אני אומרת לכם, החברה הגבוהה השתגעה לגמרי. כולם – ואני מתכוונת לכולם – מעלים השערות בקשר לזהותה, על אף שהחכמים ביותר אינם מוכנים להגיד מילה. הם לא רוצים שאחרים יזכו בזכות הניחוש שלהם, כמו שאתם בטח מבינים."

"נראה לי," הכריז קולין, "שאני לא זקוק לאלף פאונד עד כדי כך שהעסק הזה יטריד את מנוחתך."

"זה המון כסף," פנלופי אמרה, מהורהרת.

הוא סב אליה בחוסר אמון. "אל תגידי לי שאת מתכוונת להצטרף

למשחק המגוחך הזה."

היא הטתה את ראשה הצידה, הרימה את סנטרה באופן שקיוותה שהיה חידתי – או אם לא חידתי, לפחות מעט מסתורי. "אני לא אמירה עד כדי כך שאוכל להתעלם מהצעה של אלף פאונד," היא אמרה.

"אולי אם נעבוד יחד..." הציעה אלואיז.

"שאלוהים יעזור לי," הייתה התשובה של קולין.

אלואיז התעלמה ממנו, ואמרה לפנלופי, "נוכל לחלק בינינו את

הכסף."

פנלופי פתחה את פיה כדי להשיב, אך מקלה של לידי דנברי

הופיע פתאום לפניהם, מתנופף בפראות באוויר. קולין נאלץ לקחת צעד מהיר הצידה, רק כדי להימנע מפגיעה באוזנו. "מיס פת'רינגטון!" ליידי די רעמה. "לא אמרת לי במי את חושדת."

"לא, פנלופי," קולין אמר כשחיוך זחוח למדי נסוך על פניו. "באמת לא אמרת."

הדחף הראשוני של פנלופי היה למלמל משהו מתחת לאף, ולקוות שגילה של ליידי דנברי פגם בשמיעתה, והיא תיחס כל חוסר הבנה מצידה לאוזניה שלה ולא לשפתיה של פנלופי. אבל גם בלי להביט הצידה, יכלה לחוש בנוכחותו של קולין, להרגיש בחיכוך השחצני המדרבן אותה, וקלטה שהיא מזדקפת מעט, סנטרה מזדקר, גבוה מעט מהרגיל.

הוא גרם לה להרגיש בטוחה יותר, נועזת יותר. הוא גרם לה להיות יותר... עצמה. או לפחות מי שייחלה להיות.

"למען האמת," פנלופי אמרה, מביטה כמעט בעיניה של ליידי דנברי, "אני חושבת שזו את." מסביב עלתה התנשפות אחידה.

ולראשונה בחייה, פנלופי פת'רינגטון מצאה את עצמה במוקד תשומת הלב.

ליידי דנברי התבוננה בה, עיניה התכולות חכמות ואומדות. ואז קרה הדבר המדהים ביותר. שפתיה החלו לרעוד בקצוות. ואז הן התרחבו עוד, עד שפנלופי הבינה שהיא לא רק מחייכת, אלא ממש צוחקת.

"את מוצאת חן בעיניי, פנלופי פת'רינגטון," אמרה ליידי דנברי, מכה בבהונותיה של פנלופי בקצה מקלה. "אני מוכנה להתערב שמחצית האנשים באולם הנשפים הזה חושבים כך, אבל אף אחד אחר אינו אמיץ מספיק כדי להגיד לי את זה."

"גם אני לא כזו אמיצה, בעצם," פנלופי הודתה, נאנחת קלות כשקולין דחק את מרפקו בצלעותיה.

"בטח," ליידי דנברי אמרה כשבעיניה זוהר מוזר, "ברור שאת כן." פנלופי לא ידעה איך להשיב. היא הביטה בקולין, שחייך אליה

בעידוד, ואז החזירה את מבטה אל לידי דנברי, שנראתה כמעט... אימהית.

וזה היה ודאי הדבר המוזר מכול. פנלופי פקפקה בכך שלידי דנברי הביטה אפילו בילדיה בצורה אימהית.

"כמה נחמד," אמרה הקשישה, רוכנת לפנים כך שרק פנלופי יכלה לשמוע את דבריה, "לגלות שאיננו בדיוק מי שחשכנו שאנחנו?" ואז היא התרחקה, ופנלופי נותרה עם התהייה שאולי היא עצמה אינה בדיוק מי שחשבה שהיא. אולי – רק אולי – היא מעט יותר.

למחרת היה יום שני, ופירוש הדבר היה שפנלופי הגיעה לשעת התה עם נשות ברידג'רטון במספר חמש. היא לא ידעה מתי בדיוק ההרגל הזה נכנס לחייה, אבל כך היה במשך קרוב לעשור, ואם לא הופיעה ביום שני אחר הצוהריים, שיערה שלידי ברידג'רטון תשלח מישהו להביאה.

פנלופי נהנתה ממנהגן של נשות ברידג'רטון, ללגום תה בלוויית עוגיות חמאה בשעת אחר הצוהריים. לא היה זה ריטואל נפוץ; פנלופי לא הכירה אף אחד אחר שקיים מנהג זה באדיקות יום-יומית. אבל לידי ברידג'רטון התעקשה שלא תצליח להחזיק מעמד משעת ארוחת הצוהריים ועד שעת ארוחת הערב, בעיקר לא כאשר הקפידו על מנהגי העיר, ואכלו בשעה מאוחרת כל כך. וכך, מדי יום בארבע אחר הצוהריים, היא וכמה מילדיה (ולעיתים קרובות חבר או שניים) נפגשו לארוחת ביניים בחדר ההסבה הלא רשמי בקומה העליונה.

גשם קל טפטף, אף שהיה יום חמים למדי, ופנלופי לקחה איתה את המטרייה השחורה שלה, לחציית המרחק הקצר המוליך אל מספר חמש. היא עשתה דרך זו מאות פעמים בעבר, חלפה על פני כמה בתים עד פינת הרחובות מאונט ודייויס, ואז לאורך קצה כיכר ברקלי ועד רחוב ברוטון. באותו היום, הלך רוחה היה מוזר, היא חשה קלילה

קולה של לידי דנברי מתנגן בראשה, מפני שלפתע החליטה שאינה רוצה להיות אותה פנלופי פת'רינגטון שהייתה מימים ימימה.

היא החליטה ליהנות.

היא חייכה חיוך שלא חשבה שקיים בכלל באמתחתה. הוא היה זדוני, והיא הייתה מסתורית, יודעת שלא הכול מתרחש בדמיונה, מפני שעניניו של קולין התרחבו באופן ניכר כשמלמלה, "נורא חבל.

זה די מהנה."

"פנלופי פת'רינגטון," הוא אמר במשיכת הברות, "חשבתי שאמרת

שאינך רוקדת."

היא משכה בכתפיה. "שיקרתי."

"אם זה המצב," הוא אמר, "אז זה חייב להיות הריקוד שלי."

משהו בתוך פנלופי נעשה לפתע מוזר מאוד. בגלל זה אסור היה לה להתייחס ברצינות כה רבה ללחישותיה של לידי דנברי. היא אולי הייתה מסוגלת לגלות תעוזה וקסם במשך רגע חטוף, אבל לא היה לה מושג מה השלב הבא.

שלא כמו קולין, כמובן, שחייך כמו שדון כשהרים את זרועותיו

לתנוחת הוואלס המושלמת.

"קולין," היא התנשפה, "אנחנו בכיכר ברקלי!"

"אני יודע. בדיוק הרגע אמרתי לך שלא רקדתי כאן מעודי, את לא

זוכרת?"

"אבל –"

קולין שילב את זרועותיו. "זה לא הולך ככה. אי אפשר להתערב על משהו ואז לנסות לחמוק מההתערבות. חוץ מזה, נראה לי שלרקוד בכיכר ברקלי זה משהו שאדם צריך לעשות לפחות פעם אחת בחייו.

מסכימה?"

"אנשים יראו," היא לחשה בדחיפות.

הוא משך בכתפיו, מנסה להסתיר את העובדה שהוא די נהנה

מהתגובה שלה. "זה לא מעניין אותי. מה איתך?"

לחייה הוורידו, ואז האדימו, ונראה שהיא נדרשה למאמצים

גדולים כדי להגות את המילים, "אנשים יחשבו שאתה מחזר אחריי."

הוא התבונן בה מקרוב, לא מבין מה מטריד אותה. למי אכפת אם אנשים יחשבו שהוא מחזר אחריה? תוך זמן קצר יתחוויר לכולם שהשמועה כוזבת, והם ייהנו על חשבון החברה הגבוהה. הוא כבר עמד לומר, שתיחנק החברה הגבוהה, אבל נצר את לשונו. משהו היה חבוי במצולות עיניה החומות, איזה רגש שלא הצליח לזהותו.

רגש שחשד שמעולם לא הרגיש.

ולפתע קלט שהדבר האחרון שהיה רוצה לעשות הוא לפגוע בפנלופי פת'רינגטון. היא הייתה חברתה הטובה ביותר של אחותו, ולא זו בלבד, אלא שהייתה, פשוטו כמשמעו, בחורה נחמדה מאוד. הוא הזעיף פנים. הוא לא היה אמור לכנותה בחורה. בגיל עשרים ושמונה היא כבר לא הייתה בחורה בדיוק כפי שהוא כבר לא היה בחור בגיל שלושים ושלוש.

לבסוף, בזהירות רבה המתובלת במנה גדושה של רגישות, לפחות כך קיווה, הוא שאל, "יש סיבה מיוחדת שבגללה אנחנו צריכים לחשוש שאנשים יגידו שאנחנו זוג?"

היא עצמה את עיניה, ולרגע קולין חשב שהיא כאובה באמת. כשפקחה אותו, מבטה היה כמעט מריר-מתוק. "האמת, זה יהיה נורא מצחיק," אמרה. "בהתחלה."

הוא שתק, ורק חיכה שתמשיך.

"אבל בסופו של דבר יתבהר כי אנחנו בעצם לא זוג, וזה יהיה..." היא השתתקה, בולעת את רוקה, והתחוויר לקולין שעמוק בפנים לא הייתה קרת רוח כמו שהייתה רוצה שיחשוב.

"אנשים יחשבו," היא המשיכה, "שאתה זה שנפרדת ממני, מפני ש – ברור, ככה יחשבו."

הוא לא התווכח איתה. הוא ידע שהצדק עימה.

היא פלטה נשימה מלאה עצב. "אני לא רוצה להיות קורבן לזה. אפילו לידי וויסלדאון ודאי תכתוב על זה. איך לא? זו תהיה פיסת רכילות עסיסית מכדי שתוכל לעמוד בפניה."

"אני מצטער, פנלופי," קולין אמר. הוא לא ידע על מה הוא מתנצל, אבל זה עדיין נראה לו הדבר הנכון לומר.

היא קיבלה את התנצלותו בניד ראש זעיר. "אני יודעת שאסור לי לקחת ללב את מה שאנשים אומרים, אבל אני כן." הוא נפנה מעליה בעל כורחו בעודו שוקל את דבריה. אולי הוא פשוט בחן את נימת דבריה. אולי בחן את שני הדברים יחד. תמיד חשב שהוא נמצא מעל כל ענייני החברה הגבוהה. לא בדיוק מחוץ לזה, שכן הוא ללא כל ספק היה בשר מבשרה של החברה הגבוהה ובדרך כלל עשה חיים משוגעים. אבל תמיד הניח שאושרו אינו תלוי בדעתם של אחרים.

ייתכן שלא חשב על כך בצורה הנכונה. קל היה להניח שדעתם של אחרים אינה חשובה לך כאשר זו הייתה חיובית ועקבית. האם היה ממחר כל כך לבטל את דעתה של החברה הגבוהה אילו הייתה נוהגת בו כפי שנהגה בפנלופי?

היא לא נודתה מעולם, מעולם לא הייתה קורבן לשערורייה. היא פשוט לא הייתה... מקובלת.

אנשים התנהגו בנימוס, ובני משפחת ברידג'רטון התיידדו איתה כולם, אבל קולין זכר אותה תמיד עומדת בקצה אולם נשפים זה או אחר, מנסה להסב את מבטה מהזוגות המחוללים, מעמידה פנים שממש אינה רוצה לרקוד. זה היה הרגע בו בדרך כלל ניגש אליה והזמין אותה לרקוד. היא תמיד נראתה אסירת תודה על ההזמנה, אך גם מעט נבוכה, שניהם ידעו שהוא עושה את זה, במידה זו או אחרת, רק כי ריחם עליה.

קולין ניסה להעמיד את עצמו במקומה. זה לא היה קל. הוא היה מקובל תמיד; חבריו נשאו אליו את עיניהם בבית הספר, נשים התגודדו סביבו כאשר הצטרף לחברה. ואף שהיה רוצה לומר שלא אכפת לו מה חושבים עליו, אם חושבים על זה באמת...

הוא העדיף להיות אהוד.

לפתע לא ידע מה לומר. וזה היה מוזר, מפני שתמיד ידע מה לומר. למעשה, הוא נודע בכך שתמיד ידע מה לומר. הוא חשב כי זו ודאי אחת הסיבות לכך שהוא אהוד כל כך.

אבל הוא חש שרגשותיה של פנלופי תלויים בדבריו הבאים, ובשלב

כלשהו בעשר הדקות האחרונות, רגשותיה נעשו לפתע חשובים לו מאוד.

"את צודקת," הוא אמר לבסוף, מחליט שעדיף תמיד לומר למישהי שהיא צודקת. "זה היה מאוד לא רגיש מצדי. שנתחיל מחדש?" היא מצמצת. "סליחה?"

הוא נופף בידו כאילו התנועה מסבירה הכול. "נפתח דף חדש." היא נראתה די מלבבת במבוכתה, וזה די בלבב אותה, מפני שמעולם לא חשב על פנלופי כמלבבת ולו במעט.

"אבל אנחנו מכירים זה את זה כבר שתיים-עשרה שנה," היא אמרה. "כל כך הרבה?" הוא ניסה להיזכר, אך חרף כל ניסיונותיו, לא הצליח להיזכר בפגישתם הראשונה. "תעזבי את זה. התכוונתי לעכשיו, טיפשונית."

היא חיכה, ממש בניגוד לרצונה, והוא ידע שהכינוי טיפשונית מתאים לרגע כמו כפפה ליד, אף שלאמיתו של דבר לא ידע מדוע. "קדימה," הוא אמר, מושך את המילה הברה-הברה בעודו מנופף בידו ברוב רושם. "את חוצה את כיכר ברקלי, ורואה אותי במרחק. אני קורא בשמך, ואת עונה לי ואומרת..."

פנלופי נשכה את שפתה התחתונה, מנסה, מסיבה לא ידועה, לכבוש את חיוכה. קולין ודאי נולד תחת כוכב קסום, שכן תמיד ידע לומר את הדבר הנכון. הוא היה החלילן מהמלין, שהשאייר אחריו שובל של לבבות מאושרים ופרצופים מחויכים. פנלופי הייתה מוכנה להתערב על כסף – הרבה יותר מאלף הפאונד שהציעה לידי דנברי – שהיא אינה האישה היחידה בלונדון המאוהבת בן השלישי למשפחת ברידג'רטון.

הוא הטח את ראשו הצידה ואז יישר אותו בתנועה מדרבנת.

"הייתי עונה..." פנלופי אמרה באיטיות. "הייתי עונה..."

קולין חיכה שתי שניות, ואז אמר, "בחייך, מה שתגידי יתאים." פנלופי תכננה להעלות חיוך רחב על פניה, אבל גילתה שהחיוך על שפתיה דווקא כן למדי. "קולין!" היא אמרה, מנסה להישמע כאילו הופתעה מהגעתו. "מה אתה עושה כאן?"

"תשובה מעולה," הוא אמר.

היא נופפה באצבעה לעומתו. "אתה יוצא מהדמות."
 "כן, כן, כמוכן. מתנצל." הוא השתהה מעט, מצמץ פעמיים, ואז
 אמר, "אז ככה. מה דעתך על זה: בדיוק מה שאת, לדעתי. אני בדרך
 למספר חמש לתה מנחה."

פנלופי פשוט נכנסה לקצב השיחה. "נשמע כאילו אתה בדרך
 לביקור. אתה לא גר שם?"

הוא הזעיק פנים. "בשאיפה, רק לשבוע הבא. שבועיים לכול
 היותר. אני מנסה למצוא לעצמי מקום מגורים חדש. נאלצתי לוותר
 על חוזה השכירות של דירתי הקודמת כשנסעתי לקפריסין, ועדיין לא
 מצאתי חלופה מתאימה. היו לי כמה עסקים בכיכר פיקדילי וחשבת
 לצעוד ברגל בחזרה."

"בגשם?"

הוא משך בכתפיו. "לא ירד גשם כשיצאתי מוקדם יותר בבוקר.

וגם עכשיו, זה רק טפטוף."

רק טפטוף, חשבה פנלופי. טפטוף שדבק לריסים הארוכים עד-
 כדי-פשע שלו, הממסגרים את עיניו הירוקות והמושלמות, שהניעו
 יותר מגבירה צעירה אחת לכתוב עליהן שירה (זוועתית). גם פנלופי,
 הגם שרצתה להאמין שהיא שקולה והגיונית, בילתה לילות רבים
 במיטתה, בוהה בתקרה בלי לראות דבר זולת אותן עיניים.

אז בטח, רק טפטוף.

"פנלופי?"

היא חזרה למציאות. "כן. בטח. גם אני בדרך לאמא שלך לתה
 מנחה. זה מה שאני עושה מדי יום שני. ולעיתים קרובות גם בימים
 אחרים," היא הודתה. "כשלא קורה, אה, שום דבר מעניין בבית
 שלי."

"אין לך כל סיבה להישמע כל כך אשמה בגלל זה. אמא שלי
 אישה מקסימה. אם היא רוצה שתבואי לתה מנחה, אז זה מה שעלייך
 לעשות."

לפנלופי היה הרגל מגונה לנסות ולקרוא דברים בין השורות

בשיחותיהם של אנשים, והיא חשדה שקולין בעצם אומר שהוא אינו מאשים אותה אם תרצה להימלט מחברת אימה מעת לעת. ואיכשהו, באופן בלתי מוסבר, הדבר גרם לה לעצב. הוא נע על עקבי נעליו לרגע, ואז אמר, "אז אולי לא כדאי שאעכב אותך עוד כאן בגשם."

היא חייכה, שכן עמדו בחוץ כבר רבע שעה לפחות. ועם זאת, אילו היה רוצה להמשיך בהעמדת הפנים הזו, לא הייתה מתנגדת. "אני זו שמחזיקה במטרייה," היא ציינה. שפתיו התעקלו מעט. "אכן. ובכל זאת, יהיה זה לא ג'נטלמני מצדי לא לקחת אותך למקום קצת יותר מוגן. ואם כבר מדברים..." הוא הקדיר פנים והביט סביב. "מדברים על מה?"

"על ג'נטלמניות. נראה לי שאנחנו צריכים לדאוג לביטחונן של הגבירות." "אז?"

הוא שילב את זרועותיו. "את לא אמורה לצאת בחברת משרתת?" "אני גרה ממש מעבר לפינה," היא אמרה, קצת מאוכזבת מכך שלא זכר את זה. הרי היא ואחותה היו חברותיהן הטובות ביותר של שתי אחיותיו. הוא אפילו ליווה אותה הביתה פעם או פעמיים. "ברחוב מאונט," היא הוסיפה כשהבעתו הקודרת לא התפוגגה. הוא צמצם את עיניו מעט והביט בכיוון רחוב מאונט, אף שלא היה לה מושג מה הוא קיווה להשיג בכך.

"נו, באמת, קולין. זה ממש בפינת רחוב דיוויס. זה במרחק של לא יותר מחמש דקות הליכה מהבית של אמא שלך. ארבע, אם אני הולכת ממש מהר."

"הסתכלתי לשם כדי לראות אם יש בסביבה פינות חשוכות או סמטאות מאיימות." הוא נפנה שוב אליה. "מקומות בהם פושע עשוי להסתתר."

"במייפייר?"

"במייפייר," הוא אמר בזעף. "אני חושב שמשרתת צריכה להתלוות

אליין כשאת צועדת לפה וחזרה. לא הייתי רוצה שיקרה לך משהו. דאגתו נגעה לליבה באופן מוזר, אף שידעה שהיה מגלה התחשבות דומה לגבי כל אחת ממכרותיו. כזה טיפוס היה.

"אני יכולה להבטיח לך שאני נוהגת על פי כל כללי הנימוס הנדרשים כאשר אני הולכת למרחקים גדולים יותר," אמרה. "אבל באמת, זה קרוב כל כך. רק כמה רחובות, באמת. אפילו לאמא שלי לא אכפת."

קולין קפץ את לסתו לפתע.

"שלא לדבר על כך," פנלופי הוסיפה, "שאני כבר בת עשרים ושמונה."

"מה זה קשור בכלל? אני בן שלושים ושלוש, אם לא אכפת לך." היא ידעה זאת, כמובן, שכן ידעה עליו כמעט הכול. "קולין," היא אמרה, יבבה מוטרדת קמעה מחלחלת לקולה.

"פנלופי," הוא ענה באותה נימה בדיוק.

היא פלטה נשיפה ארוכה לפני שאמרה, "אני כבר מחוץ למחזור, קולין. אני לא צריכה יותר לדאוג לכללי הנימוס שלא הרפו ממני כשהייתי בת שבע־עשרה."

"לא נראה לי –"

פנלופי שתלה יד על מותנה. "תשאל את אחותך אם אינך מאמין לי." לפתע עלתה על פניו ארשת רצינית שמעולם לא ראתה לפני כן. "אני משתדל לא לשאול את אחותי שום דבר בעניין הדורש שיקול דעת."

"קולין! קראה פנלופי. "נורא לא יפה מצידך להגיד דבר כזה." "לא אמרתי שאיני אוהב אותה. לא אמרתי אפילו שאיני מחבב אותה. אני מעריץ את אלואיז, כפי שאת יודעת היטב. עם זאת –"

"כל דבר שמתחיל במילים עם זאת חייב להיות רע," מלמלה פנלופי.

"אלואיז," הוא אמר בחריפות לא אופיינית, "הייתה אמורה כבר להינשא."

זה כבר היה יותר מדי, בעיקר בשל נימת קולו. "יש שיגידו,"

פנלופי השיבה בהטיית סנטר צדקנית, "שגם אתה היית צריך להיות נשוי כבר."

"סל –"

"בכל זאת, אתה כבר בן שלושים ושלוש, כפי שהזכרת בגאווה כל כך גדולה."

הבעתו הייתה מעט משועשעת, אבל היה בה אותו גוון חיוור של כעס שהבהיר לה שהוא לא יישאר משועשע עוד זמן רב. "פנלופי, שלא תעזי –"

"זקן!" היא זמזמה.

הוא קילל מתחת לאפו, וזה הפתיע אותה, שכן הייתה בטוחה שמעולם לא שמעה אותו מקלל בנוכחות גבירה. אולי כדאי שתראה בזה תמרור אזהרה, אבל היא הייתה נסערת מדי. היא הניחה שצדק מי שאמר שאומץ מביא עוד אומץ.

ואולי בעצם האמרה הייתה שפזיזות מביאה עוד פזיזות, מפני שהיא הביטה בו בערמומיות ואמרה, "אני טועה כשאני אומרת ששני אחיך הגדולים היו נשואים טרם מלאו להם שלושים?"
להפתעתה, קולין רק חייך ושילב את זרועותיו כשהשעין את כתפו על העץ שתחתיו עמדו. "אחיי ואני איננו דומים."

זו הייתה הכרזה חושפנית מאוד, פנלופי חשבה, מפני שרבים מאנשי החברה הגבוהה, כולל ליידי וויסלדאון האגדית, עשו עניין רב מהעובדה שהאחים ברידג'רטון דמו כל כך זה לזה. אחדים אף הרחיקו לכת עד כדי כך וטענו שקשה להבדיל ביניהם. פנלופי לא חשבה שאיש מהם מוטרד מהטענה הזו – למען האמת, היא הניחה שההשוואה מחמיאה להם, שכן דומה שהם חיבבו איש את רעהו מאוד. אבל ייתכן שטעתה. ייתכן שמעולם לא התבוננה מספיק מקרוב.

וזה היה די מוזר, מפני שהרגישה כאילו בילתה מחצית מחייה בהתבוננות בקולין ברידג'רטון.

דבר אחד היא כן ידעה, והייתה צריכה לזכור, וזה שאם קולין היה רגזן, הרי שהוא בחר מעולם לא להראות לה צד זה באופיו. ודאי

החמיאה לעצמה כשחשבה שעקיצתה הקטנה אודות נישואיהם של אחיו בטרם מלאו להם שלושים היא שהכעיסה אותו.

לא, המתקפה שלו נשאה אופי אחר לגמרי, חיוך עצל ובדיחה מתוזמנת היטב. אם קולין ייאבד יום אחד את קור רוחו...

פנלופי הנידה קלות בראשה, לא מסוגלת כלל להבין זאת. קולין לעולם לא ייאבד את קור רוחו. לפחות לא בפניה. הוא יצטרך לכעוס באמת, אבל באמת, כדי לאבד את קור רוחו. וסוג כזה של זעם יכול להתעורר רק על ידי מישהו שאתה באמת אוהב.

קולין חיבב אותה – אולי אפילו יותר מכפי שחיבב את מרבית האנשים – אבל הוא לא אהב אותה. לא כך.

"אולי מוטב שנסכים שלא להסכים?" היא אמרה לבסוף.

"באיזה עניין?"

"אה... היא לא זכרה. "אה, בעניין מה מותר ומה אסור לרווקה זקנה לעשות?"

דומה שהיסוסה שעשע אותו. "זה ודאי ידרוש ממני להניח לאחותי הצעירה יותר להחליט בעניין זה, וכפי שאת ודאי מתארת לעצמך, זה לא משהו שאני רוצה לעשות."

"אבל לא אכפת לך להניח לי להחליט?"

חיוכו היה עצל ומרושע. "לא אם תבטיחי לא לספר לנפש חיה." הוא לא התכוון לזה, כמובן. והיא ידעה שהוא יודע שהיא יודעת שהוא לא התכוון לזה. אבל זו הייתה דרכו. הומור וחיוך שיכולים לסלול כל דרך. לעזאזל איתו, הקסם פעל, מפני שהיא שמעה את עצמה נאנחת, הרגישה שחיוך עולה על פניה, ולפני שידעה מה קורה היא כבר אמרה, "די! בוא נלך כבר לבית של אימא שלך!"

קולין הצטחק. "את חושבת שהיא תגיש עוגיות?"

פנלופי גלגלה את עיניה. "אני יודעת שהיא תגיש עוגיות."

"מעולה," הוא אמר, פונה לצעוד במהירות וכמעט גורר אותה איתו. "אני מת על המשפחה שלי, אבל למען האמת אני הולך רק בגלל האוכל."

פרק 4

קשה לדמיון שיש חדשות מנשף ברידגרטון, למעט נחישותה של לידי דנברי לחשוף את זהותה של מחברת שורות אלו, אך יש להעלות על הכתב את הדברים הבאים: מר ג'פרי אולבנסדייל נראה רוקד עם מיס פליסיטי פת'רינגטון.

מיס פליסיטי פת'רינגטון נראתה רוקדת גם עם מר לוקאס הוצ'קיס.

מר לוקאס הוצ'קיס נראה רוקד גם עם מיס היאסינת' ברידגרטון.

מיס היאסינת' ברידגרטון נראתה רוקדת גם עם הוויקונט ברוויק.

וויקונט ברוויק נראה רוקד גם עם מיס ג'יין הוצ'קיס. מיס ג'יין הוצ'קיס נראתה רוקדת גם עם מר קולין ברידגרטון.

מר קולין ברידגרטון נראה רוקד גם עם מיס פנלופי פת'רינגטון.

וכדי לסגור את מעגל גילוי העריות הקטן הזה, מיס פנלופי פת'רינגטון נראתה מדברת עם מר ג'פרי אולבנסדייל. (תסכימו איתי, קוראים יקרים, שהיה מושלם לו הייתה רוקדת איתו. לא כך?)

כאשר פנלופי וקולין נכנסו לחדר ההסכה, אלואיז והיאסינת' כבר שתו תה בחברת שתי הגבירות ברידג'רטון. ויולט, הרוזנת האלמנה, ישבה לפני מגש התה, וקייט, כלתה ואשתו של אנתוני, הוויקונט הנוכחי, ניסתה, ללא כל הצלחה, להשתלט על שרלוט, בתה בת השנתיים.

"תראו במי נתקלתי בכיכר ברקלי," אמר קולין.
 "פנלופי," אמרה ליידי ברידג'רטון בחיוך חמים, "שבי בבקשה. התה עדיין חמים ונעים, והטבחית הכינה את עוגיות החמאה המפורסמות שלה."
 קולין הלך ישר לכיוון האוכל, בקושי עוצר כדי לברך את אחיותיו לשלום.

פנלופי נעה לעבר כיסא קרוב על פי מחוות היד של ליידי ברידג'רטון והתיישבה.

"עוגיות טעימות," היאסינת' אמרה, מטה לכיוונה את הצלחת.
 "היאסינת'," אמרה ליידי ברידג'רטון במורת רוח מעורפלת, "נסי לדבר במשפטים שלמים."

היאסינת' נשאה את מבטה אל אימה בהבעה מופתעת. "עוגיות. הן. טעימות." היא הטתה את ראשה הצידה. "שם עצם. אוגד. שם תואר."

"היאסינת'."

פנלופי ראתה שליידי ברידג'רטון מנסה כמיטב יכולתה להיראות קשוחה כשנזפה בבתה, אבל לא ממש מצליחה בכך.
 "שם עצם. אוגד. שם תואר," אמר קולין ומחה פירור מפניו המחויכים. "המשפט. הוא. נכון."

"אם אתה בקושי יודע קרוא וכתוב," ענתה קייט, מושיטה את ידה לעוגייה. "העוגיות האלו הן טובות," היא אמרה לפנלופי, על פניה חיוך שובב. "זו הרביעית שלי."

"אני אוהבת אותך, קולין," אמרה היאסינת', מתעלמת לחלוטין מקייט.

"ברור," הוא מלמל.

"אני בעצמי," אמרה אלואיז בערמומיות, "מעדיפה ליידע את שמות העצם בכתיבה שלי."

היאסינת' נחרה בכזו. "שאת כותבת?"

"אני כותבת מכתבים רבים," אלואיז אמרה בהתנשפות. "ואני

כותבת יומן, ואני רוצה לומר שזה מנהג מועיל ביותר."

"זה באמת מכניס משמעת," פנלופי הוסיפה, נוטלת מידיה

המושטות של לידי ברידג'רטון את ספל התה והתחצית.

"גם את כותבת יומן?" קייט שאלה, בלי להביט בה באמת, שכן

בריוק קפצה מכיסאה כדי לתפוס את בתה, בטרם בת השנתיים טיפסה על שולחן צד.

"אני חוששת שלא," פנלופי אמרה והנידה בראשה. "זה דורש יותר

מדי משמעת בשבילי."

"לא נראה לי שנדרש תמיד ליידע שם עצם," היאסינת' התעקשה,

לגמרי לא מסוגלת, כדרכה בקודש, להפסיד בוויכוח כלשהו.

לרוע מזלם של שאר בני החבורה, גם אלואיז הייתה עקשנית

באותה מידה. "את אולי יכולה להשאיר את היידוע מחוץ לתמונה

כשאת מתייחסת לשם העצם שלך באופן כללי," היא אמרה, קופצת

את שפתיה באופן מתנשא במידה, "אבל במקרה זה, מאחר שהתייחסת

לעוגיות ספציפיות..."

פנלופי לא הייתה בטוחה, אבל נדמה היה לה ששמעה את לידי

ברידג'רטון נאנחת.

"...אז בספציפיות," אמרה אלואיז, זוקרת את גבותיה, "את טועה."

היאסינת' פנתה אל פנלופי. "אני בטוחה שהיא שגתה באופן בו

השתמשה במילה ספציפיות כמשפט האחרון הזה."

פנלופי הושיטה את ידה לעוגייה נוספת. "אני מסרבת להתערב

בשיחה הזו."

"פחדנית," מלמל קולין.

"לא, סתם רעבה." פנלופי סבה אל קייט. "אלה הן טעימות."

קייט הנהנה לאות הסכמה. "שמעתי שמועות," היא אמרה לפנלופי,

"שאחותך עשויה להתארס."

פנלופי עפעפה בהפתעה. היא לא חשבה שיחסייה של פליסיטי עם מר אולבנסדייל נודעו ברבים. "אה, איפה שמעת את זה?" "מאלואיז, כמובן," קייט אמרה כבדרך אגב. "היא תמיד יודעת הכול."

"ומה שאני לא יודעת," אלואיז אמרה בחיוך נינוח, "היאסינת' יודעת בדרך כלל. זה נורא נוח."

"אתן בטוחות שאף אחת מכן אינה ליידו וויסלדאון?" התברח קולין. "קולין!" קראה ליידו ברידג'רטון. "איך אתה יכול אפילו להעלות דבר כזה בדעתך?"

הוא משך בכתפיו. "שתיהן חכמות מספיק כדי לארגן עסק כזה, זה בטוח."

אלואיז והיאסינת' זרחו.

אפילו ליידו ברידג'רטון לא יכלה לבטל את המחמאה. "טוב, בסדר," היא מלמלה, "היאסינת' צעירה מדי ואלואיז... היא שיגרה מבט לעבר אלואיז, שצפתה בה ועל פניה ארשת מבודחת. "טוב, אלואיז איננה ליידו וויסלדאון. אני בטוחה בכך."

אלואיז הביטה בקולין. "אני לא ליידו וויסלדאון." "עצוב נורא," הוא ענה. "היית יכולה להיות עכשיו עשירה בצורה מתועבת, אם אני לא טועה."

"אתה יודע," פנלופי אמרה בהרהור, "יכול להיות שזו בעצם דרך מצוינת לחשוף אותה."

חמישה זוגות עיניים נפנו אליה.

"היא חייבת להיות מישהי שיש בידה הון גדול מכפי שצריך להיות לה," הסבירה פנלופי.

"יפה אמרת," אמרה היאסינת', "אבל אין לי מושג איזה הון אמור להיות לאנשים."

"גם לי לא, כמובן," ענתה פנלופי. "אבל בדרך כלל יש לנו מושג כללי." למראה מבטה החתום של היאסינת', היא הוסיפה, "למשל, אם אני אצא לפתע ואקנה לעצמי סט תכשיטי יהלומים, זה יעורר חשד מיידו."

קייט דחקה את פנלופי במרפקה. "קנית לאחרונה סט תכשיטי יהלומים? לא זייקו לי אלף פאונד אקסטרה."

פנלופי גלגלה את עיניה לרגע לפני שענתה, מפני שבמעמדה כוויקונטית ברידג'רטון, קייט לא נזקקה כלל וכלל לאלף פאונד. "רק שתדעי," היא אמרה, "שאינ לי אפילו יהלום אחד. אפילו לא טבעת." קייט פלטה גניחה שהביעה מורת רוח מעושה. "אז מה את שווה, בכלל?"

"זה בכלל לא עניין של כסף," הכריזה היאסינת'. "זו התהילה." לידי ברידג'רטון השתעלה לתוך כוס התה שלה. "סליחה, היאסינת'," היא אמרה, "אבל מה בדיוק אמרת הרגע?" "תחשבו על השבחים שבהם יזכה זה שיחשוף בסופו של דבר את זהותה של לידי וויסלדאון," היאסינת' אמרה. "זה יהיה נפלא." "את רוצה להגיד," אמר קולין, הבעה חתומה באופן מטעה על פניו, "שהכסף לא מעניין אותך?"

"בחיים לא אומר כזה דבר," אמרה היאסינת' בחיוך חצוף. התחווה לפנלופי שמכל בני ברידג'רטון, היאסינת' וקולין היו דומים זה לזו במיוחד. קרוב לוודאי טוב שקולין נעדר לעיתים קרובות מהארץ. אם הוא והיאסינת' היו מאחדים כוחות ברצינות, ודאי היו משתלטים על העולם.

"היאסינת'," אמרה לידי ברידג'רטון בחריפות, "אני אוסרת עלייך להפוך את החיפוש אחר לידי וויסלדאון למשימת חייך." "אבל –"

"אני לא אומרת שאסור לך להרהר בבעיה ולשאול כמה שאלות," מיהרה לידי ברידג'רטון להוסיף, מרימה יד אחת כדי לעצור הפרעות נוספות. "אלוהים אדירים, אפשר לחשוב שאחרי כמעט ארבעים שנות אימהות כבר אדע שאי אפשר לעצור בעדך כשאת שמה לעצמך מטרה, ולא משנה עד כמה היא מטופשת."

פנלופי הרימה את ספל התה לפיה כדי להסתיר את חיוכה. "אלא שאת ידועה כמישהי שהיא די" – לידי ברידג'רטון כחכחה בגרונה באופן מעודן – "עקשנית לעיתים."

“אמא!”

ליירי ברידג'רטון המשיכה כאילו היאסינת' מעולם לא דיברה.
 “...ואני לא רוצה שתשכחי שהיעד העיקרי בחייך עכשיו הוא לחפש
 בעל.”

היאסינת' הפטירה את המילה “אמא” פעם נוספת, אבל הפעם זו
 הייתה יותר אנחה מאשר מחאה.

פנלופי הגניבה מבט לעבר אלואיז, שנעצה את עיניה בתקרה וללא
 ספק ניסתה לכבוש חיוך. אלואיז התמודדה שנים עם ניסיונות שידוך
 בלתי פוסקים מצד אימה, ולא הפריע לה שהאחרונה הרימה ידיים
 ועברה להיאסינת'.

פנלופי הופתעה למעשה מכך שליירי ברידג'רטון השלימה
 לכאורה סוף-סוף עם רווקותה של אלואיז. היא מעולם לא הסתירה
 את העובדה שמטרת חייה הנעלה ביותר הייתה לראות את כל שמונת
 ילדיה נשואים באושר. והיא הצליחה עם ארבעה מהם. ראשית דפני
 נישאה לסיימון והפכה לדוכסית מהייסטינגס. בשנה שלאחריה אנתוני
 נישא לקייט. לאחר מכן הייתה שהות, אבל גם בנדיקט ופרנצ'סקה
 נישאו בתוך שנה זה מזה: בנדיקט נשא לאישה את סופי, ופרנצ'סקה
 נישאה לרוזן קילמרטין הסקוטי.

פרנצ'סקה, למרבה הצער, התאלמנה רק שנתיים לאחר נישואיה.
 היא חילקה עתה את זמנה בין משפחת בעלה המנוח בסקוטלנד
 ומשפחתה שלה בלונדון. עם זאת, בשהותה בעיר, היא התעקשה
 להתגורר בבית קילמרטין ולא בבית ברידג'רטון או במספר חמש.
 פנלופי לא האשימה אותה. לו הייתה אלמנה, גם היא הייתה בוחרת
 ליהנות מעצמאותה.

היאסינת' התמודדה בדרך כלל עם נטיות השדכנות של אימה
 ברוח טובה, שכן, כפי שאמרה לפנלופי, זה לא שלא רצתה להינשא
 ביום מן הימים. אימה תעשה את מלאכתה והיא תוכל לבחור לעצמה
 בעל כשזה המתאים יופיע, וכך תוכל ליהנות מכל העולמות.

וברוח טובה זו היא נעמדה, נשקה לאימה על לחיה, והבטיחה
 בצייתנות שמטרת חייה היא לחפש בעל – וכל אותו זמן שיגרה

חיוכים חצופים ומשועשעים אל אחיה ואחותה. עוד לא שבה אל כיסאה, וכבר אמרה לקהל בכללותו, "אז נראה לכם שהיא תיחשף?" "אנחנו עוד מדברים על אותה וויסלדאון?" רטנה לידי ברידג'רטון. "לא שמעת עדיין את התיאוריה של אלואיז?" שאלה פנלופי. כל העיניים נפנו אל פנלופי, ואז אל אלואיז. "אה, מה התיאוריה שלי?" שאלה אלואיז.

"זה היה כשדיברנו, בערך לפני שבוע," אמרה פנלופי. "דיברנו על לידי וויסלדאון, ואמרתי שאיני חושבת שהיא תוכל להמשיך כך לנצח, שבסוף תהיה חייבת לעשות איזו טעות. ואז אלואיז אמרה שאינה בטוחה כל כך, מפני שהיא כבר עוסקת בזה יותר מעשר שנים, ואילו הייתה אמורה לטעות, ודאי כבר הייתה טועה, לא? ואז אמרתי, לא, היא רק בן אדם. בסופו של דבר היא תשגה, מפני שאיש לא יכול להמשיך לעד ו –"

"נכון, עכשיו אני נזכרת!" קטעה אותה אלואיז. "היינו אצלך בבית, בחדר שלך. היה לי רעיון מבריק ביותר! אמרתי לפנלופי שאני מוכנה להתערב על כך שלידי וויסלדאון כבר טעתה, ושנאנחנו פשוט היינו טיפשים מכדי לשים לב."

"זה לא מאוד מחמיא לנו, אם תסלחי לי," מלמל קולין. "כשאמרתי אנחנו, התכוונתי לחברה הגבוהה באופן כללי, לא רק למשפחת ברידג'רטון," אמרה אלואיז בטון נעלב.

"אז אולי," הציעה היאסינת', "כל שעלינו לעשות כדי לתפוס את לידי וויסלדאון זה לעבור על כל המהדורות הישנות של הטור שלה." עיניה של לידי ברידג'רטון התמלאו בהלה קלה. "היאסינת' ברידג'רטון, הבעת פנייך לא מוצאת חן בעיניי." היאסינת' חייכה ומשכה בכתפיה. "הייתי יכולה לעשות חיים עם אלף פאונד."

"פחד אלוהים," הייתה תשובתה של אימה. "פנלופי," אמר קולין בפתאומיות, "לא גמרת לספר לנו על פליסיטי. זה נכון שהיא עומדת להתארס?" פנלופי גמעה בבת אחת מהתה שלה, שעד אותו רגע לגמה ממנו

לגימות קטנות. לקולין הייתה דרך להתבונן באדם, עיניו הירוקות היו כה ממוקדות ועזות, עד שלרגע היה נדמה כאילו קולין ואותו האדם היו שני האנשים היחידים ביקום. לרוע מזלה של פנלופי, נדמה היה כאילו זו הייתה דרכו להפוך אותה ליצור מגמגם וחסר בינה. אילו היו באמצע שיחה, היא הייתה יכולה לענות בצורה סבירה, אבל כשהפתיע אותה בצורה כזו, מפנה אליה את תשומת ליבו כשהייתה משוכנעת שהיא יכולה להשתלב להפליא בטפטים, היא הרגישה עצמה לגמרי אבודה.

"אה, כן, זה לגמרי אפשרי," היא אמרה. "מר אולבנסדייל רמז באשר לכוונותיו. אבל אם יחליט להציע נישואים, אני משערת שייסע למזרח אנגליה כדי לבקש את ידה מהרוד שלי." "הרוד שלך?" קייט שאלה.

"הרוד שלי, ג'פרי. הוא מתגורר ליד נורוויץ'. הוא בן המשפחה הזכר הקרוב ביותר שלנו, אף שלאמיתו של דבר, אנחנו לא נפגשות איתו לעיתים קרובות מאוד. אבל מר אולבנסדייל שמרן למדי. אני חושבת שלא ירגיש בנוח לבקש את ידה מאימי."

"אני מקווה שיציע נישואים גם לפליסיטי עצמה," אמרה אלואיז. "חשבתי לא פעם שזה ממש טיפשי שהגבר מבקש את ידה של אישה מאביה לפני שהוא מציע לה נישואים. לא האב צריך לחיות איתו."

"הגישה הזאת," אמר קולין בחיוך משועשע המוסתר רק בחלקו מאחורי ספל התה שלו, "ודאי מסבירה מדוע עדיין אינך נשואה." ליידי ברידג'רטון שלחה אל בנה מבט עז ואמרה את שמו במורת רוח.

"נו באמת, אמא," אלואיז אמרה. "זה לא מפריע לי. נוח לי לגמרי במעמדי כבתולה זקנה." היא שיגרה אל קולין מבט מתנשא למדי. "אני מעדיפה להיות רווקה זקנה מאשר להיות נשואה לגבר מעיק." ובנימה מנצחת והינף יד הוסיפה, "בדיוק כמו פנלופי!" מבוהלת מהינף היד הפתאומי של אלואיז, פנלופי הזדקפה ואמרה, "אה, כן. כמובן."

אבל לפנלופי הייתה תחושה שאינה משכנעת כחברתה. שלא כמו אלוויז, היא לא סירבה לשש הצעות נישואים. היא לא סירבה אף לא לאחת; שכן לא קיבלה אפילו אחת.

היא אמרה לעצמה שלא הייתה נענית להן בכל מקרה, שכן ליבה שייך לקולין. אבל האם היה זה כך באמת, או שמא ניסתה לגרום לעצמה להרגיש טוב יותר, ובלבד שלא תצטרך להרגיש כישלון גמור כל כך בשוק הנישואים?

לו מישוהו היה מבקש את ידה מחר – מישוהו חביב ומקובל לחלוטין, שאולי לעולם לא תוכלי לאהוב אבל רוב הסיכויים שתוכלי לחבב במידה רבה – האם תיענה לו בחיוב? ככל הנראה.

וזה העציב אותה עד עמקי נשמתה, מפני שהודאה בכך בפני עצמה פירושה שהיא באמת, אבל באמת הרימה ידיים בכל הקשור לקולין. פירוש הדבר שלא הייתה נאמנה לעקרונותיה כפי שקיוותה שתהיה. פירוש הדבר שהייתה מוכנה להתפשר על בעל פחות ממושלם ובלבד שיהיו לה בית ומשפחה משל עצמה.

לא שמאות נשים לא נהגו כך מדי שנה, אבל היא חשבה שלעולם לא תנהג כך בעצמה.

"את נראית לפתע רצינית מאוד," אמר לה קולין.

פנלופי התנערה ממחשבותיה. "אני? לא, לא. בסך הכול שקעתי לרגע במחשבותיי, זה הכול."

קולין התייחס לדבריה בניד ראש קל בטרם הושיט ידו לעוגייה נוספת. "אין לנו משהו קצת מזין יותר?" הוא שאל, מעקם את אפו.

"לו ידעתי שתבוא," אמרה אימו בציניות, "הייתי מכפילה את כמות האוכל."

הוא נעמד וניגש לפעמון. "אזמין עוד." אחרי שמשך בו, הוא סב לאחור ושאל, "שמעת על התיאוריה של פנלופי לגבי לידי וויסלדאון?"

"לא, לא שמעתי," ענתה לידי ברידג'רטון.

"האמת, היא מרשימה מאוד, " קולין אמר, ועצר בדבריו כדי לבקש מהמשרתת כריכים לפני שסיכם והמשיך, "היא חושבת שזו ליידי דנברי."

"וואו. " היאסינת' התרשמה, ללא ספק. "איזו ערמומיות, פנלופי. " פנלופי הנהנה לאות תודה.

"וזה מסוג הדברים שמתאימים כל כך לליידי דנברי, " היאסינת' הוסיפה.

"את מתכוונת לטור או להתערבות שלה?" שאלה קייט, תופסת בחגורת השמלה של שרלוט לפני שהקטנה הצליחה לחמוק מהישג ידה.

גם וגם, " היאסינת' אמרה.

"ופנלופי, " הוסיפה אלואיז, "אמרה לה את זה. ישר בפניה."

פיה של היאסינת' נפער וניכר היה שמעמדה של פנלופי עלה – עלה מאוד – בעיניה של היאסינת'.

"הייתי שמחה לראות את זה!" ליידי ברידג'רטון אמרה בחיוך רחב וגאה. "האמת, אני מופתעת שזה לא הופיע בחדשות וויסלדאון הבוקר."

"לא נראה לי שליידי וויסלדאון תגיב על תיאוריות האנשים ביחס לזהותה, " אמרה פנלופי.

"למה לא?" שאלה היאסינת'. "זו תהיה בשבילה דרך מעולה להציב כמה הטעיות משל עצמה. לדוגמה – היא הרימה את ידה לעבר אחותה בתנוחה דרמטית ביותר – נניח שהייתי חושבת שזו אלואיז."

"זו לא אלואיז!" מחתה ליידי ברידג'רטון.

"זו לא אני, " אמרה אלואיז בחיוך רחב.

"אבל נניח שהייתי חושבת שזו את, " אמרה היאסינת' בקול מוטרד.

"ושהייתי אומרת את זה בפרהסיה."

"דבר שלעולם לא תעשי, " אמרה אימה בחריפות.

"דבר שלעולם לא אעשה, " חזרה היאסינת' כתוכי. "אבל לצורך

הוויכוח, בואו נעמיד פנים שכן. ונניח שאלואיז באמת הייתה ליידי

וויסלדאון. שהיא לא, " היא מיהרה להוסיף לפני שאימה תקטע שוב את דבריה.

ליידי ברידג'רטון הרימה את ידיה בתבוסה אילמת. "איזו דרך מעולה יותר תהיה להוליך שולל את ההמונים, המשיכה היאסינת', "מאשר להתברח על חשבוני בטור שכתבה?" "כמובן, אם ליידי וויסלדאון הייתה אלואיז..." פנלופי אמרה בנימה מהורהרת.

"היא לא!" הזדעקה ליידי ברידג'רטון. פנלופי לא יכלה לכבוש את צחוקה. "אבל אם היא הייתה..." "את יודעת, "אלואיז אמרה, "עכשיו אני באמת מצטערת שאינני. "איזו בדיחה זו הייתה על חשבון כולנו, " פנלופי המשיכה. "מובן שאז ביום רביעי לא היית יכולה לפרסם טור המתברח על חשבון היאסינת' החושבת שאת ליידי וויסלדאון, מפני שאז כולנו היינו יודעים שזו את."

"אלא אם זו את, " קייט צחקה והתבוננה בפנלופי. "זו תהיה תחבולה ערמומית."

"אז תנו לי לראות אם הבנתי נכון, " אמרה אלואיז, צוחקת. "פנלופי היא ליידי וויסלדאון, ובטור שיודפס ביום רביעי היא תתברח על התיאוריה של היאסינת' שאני ליידי וויסלדאון רק כדי להוליך את כולנו שולל כדי שנחשוב שאני באמת ליידי וויסלדאון, מפני שהיאסינת' הציעה שזו תהיה תחבולה ערמומית."

"אני לגמרי אבוד, " אמר קולין בלי לכוון את דבריו לאף אחד ספציפי.

"אלא אם קולין הוא ליידי וויסלדאון בעצם..." אמרה היאסינת' כשבעינה ניצוץ שטני.

"די!" אמרה ליידי ברידג'רטון. "אני מתחננת." אלא שאז כולם כבר צחקו כל כך והיאסינת' לא יכלה להמשיך בכל מקרה.

"האפשרויות אין-סופיות, " היאסינת' אמרה, מוחה דמעה מעינה. "אולי כדאי שכולנו נביט שמאלה, " הציע קולין כשחזר והתיישב.

"מי יודע, אולי אותו אדם היושב לשמאלנו יתגלה כליידי וויסלדאון הירועה לשמצה."
כולם הביטו שמאלה, למעט אלואיז, שהביטה ימינה... היישר על קולין. "ניסית להגיד לי משהו," היא שאלה בחיוך משועשע, "כשהתיישבת לימיני?"
"כלל לא," הוא מלמל, מושיט את ידו לצלחת העוגיות אך עוצר כשנזכר שהיא ריקה.
אבל הוא לא פגש לגמרי את עיניה של אלואיז כשאמר זאת.
אם מישהו מלבד פנלופי הבחין בהתחמקות שלו, הם לא הספיקו לחקור אותו, שכן בדיוק באותו רגע הגיעו הכריכים, ולאחר מכן כבר לא היה עם מי לדבר.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן